

நாச்சியப்பன்

பாடல்கள்

ஆய்வுரைகள்

நாச்சியப்பன் பாடல்கள்

பதிப்பாசிரியர்
நா. செல்வம்

தமிழாலயம்

137, ஜானி ஜான் கான் சாலை

சென்னை—600 014

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	— Nāchiappan Pādalgai
Author	— Nārā Nāchiappan
Editor	— N. Selvam
Language	— Tamil
Edition	— First
Date of Publication	— August, 1980
Copy right holder	— Author
Paper Used	— 10-9 + 11.6 kg White Printing
Size of the book	— Crown octavo
Printing types used	— 10, 12, 18 Points
Number of Pages	— 80 + 264 = 344
Number of Copies	— 1200
Printers	— Novel Art Printers Madras-600 014 Phone: 82731.
Binding	— Paper Back
Price	— Rupees Fifteen only. Rs. 15
Subject	— Stories in Verse
Publishers	— Thamizhalayam 137, Jani Jan Khan Road, Madras-600 014.

படைப்பு

1945-ஆம் ஆண்டில் நான் பாடல்கள் எழுதத் தொடங்கினேன். 35 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சில பாடல்களைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறேன். இந்த வாய்ப்பும் சில அன்பர்களின் தூண்டுதலால் நானே உருவாக்கிக் கொண்ட நல்வாய்ப்பாகும்.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் புலவர் கவிஞர் சுற்றுலா ஒன்று மாமல்லபுரம் சென்றது. அங்கு மாமல்லபுரம் கடற்கரையில் டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு பாட்டரங்கம் நடைபெற்றது. அதில் கலந்துகொண்டு பாரதியார் பற்றி நான் எழுதிய சில எண்சீர்விருத்தப் பாடல்களைப் பாடினேன். தலைவர் அப்பாடல்களைப் பெரிதும் பாராட்டினார். மேலும் நான் எழுதிய பாடல்களைப் படிக்க விரும்புவதாகக் கூறினார். ஆர்வத்தோடு சில பாடல்களைத் தொகுத் தெழுதி அவரிடம் கொண்டு போய்க் காட்டிப் படித்துப்

பார்த்து ஒரு முன்னுரை வழங்குமாறு வேண்டினேன். தெம்பூட்டும்படியான பாராட்டுரை ஒன்றை மிக விரைவில் எழுதிக் கொடுத்தார். அம்முன்னுரையுடன் சில பதிப்பகத்

தாரை அணுகி வெளியிட வேண்டியபோது, பாடல்கள் விற்பனை யாவதில்லை. கதை எழுதுங்கள் என்று கூறிவிட்டார்கள்.

நான் கதைகள் எழுதினேன், கைச்செலவுக்கு. பாடல்கள் எழுதினேன், மனநிறைவுக்கு.

1972-இல் இளந்தமிழன் திங்களிதழ் தொடங்கியபோது பாடலாகவே கதை எழுதத் தொடங்கினேன்.

அந்தக் கதைப் பாடல்களின் தொகுப்பே இன்று உங்கள் கையில் புத்தகமாக விரிந்துள்ளது.

பாவலர் சுரதா அவர்கள் என்னைக் காணும் போதெல்லாம், நிறைய எழுதியிருக்கிறீர்கள்; சொந்த அச்சகம் வைத்திருக்கிறீர்கள் ஏன் ஒரு தொகுதிக்கொண்டு வரக் கூடா தென்று கேட்பார். தொகுதி கொண்டுவர இந்தத் தகுதிகள் போதுமா? நாட்டின் பகுதிகள் தோறும் மிகுதியாக விற்பனை யாகும் தகுதியல்லவா வேண்டும்? சந்தையில் விலைபோகாத சரக்கை உருவாக்குவது வாணிக முறையன்றே என்று பல காலம் வாளா விருந்தேன்.

நண்பர்கள் பார்வையில் மிகக் காலங்கடந்து வெளிவரும் இந்நூலினை முதலில் படித்துப் பார்த்துத் தம் ஆய்வுரைகளை வழங்கியிருப்பவர்கள் இன்று தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த அறிஞர் பெருமக்களாகத் திகழ்பவர்கள்.

சிறந்த பாடல்களைப் படித்து மகிழ்ந்து பாராட்டிக் கூட்டங்களிலே பிறர் சுவைக்குமாறு எடுத்துச் சொல்லிச் சுவை கூட்டும் இயல்பு வாய்ந்த மாண்புமிகு நீதிபதி ச. மோகன் அவர்கள், இத்தொகுதியினை முழுக்கப் படித்துத் தம் கருத்துரையை முன்னுரையாக வழங்கியுள்ளார்கள்.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், தமிழகத்துக்குப் புதுப்புது நூல்கள் வழங்குவதே தம் பணியென்று

செயலாற்றி வருபவர். பழந்தமிழ் நூல்களையும் பதிப்பித்து அவை மறைந்து விடாது காக்கும் செயல்புரிந்து வருபவர். அவர்கள் தம் ஆக்கப்பணிகளுக்கும் நிறுவனப் பணிகளுக்கும் இடையிலே நேரம் ஒதுக்கி, கடமை யுணர்வுடன் நூல் முழுதையும் படித்து, சிறந்த பகுதிகளை யெல்லாம் குறிப்பெடுத்துக்கொண்டு ஓர் அரிய ஆய்வுரையை வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

சிலம்பொலி செல்லப்பன் என் கல்லூரீத் தோழர். அவருடைய ஆய்வுரையை நோக்கினால், அவர் எவ்வளவு ஈடுபட்டுப் படித்திருக்கிறார் என்பதையும், பிறர் மனங்கொண்டு சுவைக்குமாறு எவ்வளவு திறமையாக எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறார் என்பதையும் காணலாம். சிலம்பொலியார் தொட்ட கவிதை மணக்கும்; அவர்கையானும் பாட்டு மெருகு ஏறிக் காட்சி பெறும்! தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்களை யெல்லாம் மக்கள் மனத்தில் பரப்பி வரும் சிலம்பொலியார் என்னுடைய பாட்டுக்கும் விளக்க வுரை எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழண்ணல் டாக்டர் இராம பெரியகருப்பன் அவர்கள் சிறந்த தமிழ்க் கவிஞர். நான் பாட்டெழுதத் தொடங்கிய காலத்திலேயே தானும் பாட்டெழுதத் தொடங்கியவர். தம் அயராத உழைப்பாலும் முயற்சியாலும், இயல்பான ஆற்றலாலும் ஒரு பெரும் பேராசிரியராய்த் திகழ்பவர். ஆய்வுலகில் தலைசிறந்து விளங்கும் தமிழண்ணல் தம் கருத்துரையை வழங்கியிருக்கின்றார்.

டாக்டர் பொன் கோதண்டராமன் அவர்களை அவருடைய மாணவர்கள் பொற்கோ என்று குறிப்பிடுவர். பொன் போன்ற நல்ல மனமுடைய அவர்கள், தம்பால் பயின்ற மாணவர்களையும் பொன் மணிகளாக்கிச் சுடர் விடச் செய்துவரும் ஆற்றலாளர். தமிழ் மொழி ஆய்வில், தலைசிறந்த இடம் பெற்றுத் திகழும் அவர்கள் என் பாடல்கள்

முழுவதையும் படித்துப் பார்த்து அவற்றின் சாறுகளை யெல்லாம் பிழிந்து தந்திருக்கிறார்கள். வாழும் நக்கீரர்; பிழைபொருத நெஞ்சினர்; தவறில்லாத நூல்களே வெளி வர வேண்டும் என்ற சீரிய கொள்கையினர். இந்நூலில் ஏற்பட்ட சில தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்ட அவர் தவறவில்லை. அவற்றைப் பிழைதிருத்தம் என்ற தலைப்பில் இறுதிப் பக்கத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

டாக்டர் தா.வே. வீராசாமி அவர்கள் இலக்கியத் திறனாய்வு உலகத்தில் தனியிடம் பெற்றுத் திகழ்பவர்கள். பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் மட்டு மல்லாது அண்மைக் காலத்தில் அன்றன்று பூத்துவரும் புதுமலர்களையும் ஆய்ந்து, திறன்காட்டி மகிழும் செந்தமிழ்ப் பேராசிரியர். எதையும் நுட்பமாகப் பார்த்து, செவ்விய தீர்ப்பு வழங்கும் திறனுடையார். அவர்களுடைய தெளிவுரையையும் பெறும் பெருமை பெற்றுள்ளது இந்நூல்.

டாக்டர் ந. வீ. செயராமன் அவர்கள் கோவை, தமிழ்நாடு வேளாண் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர். இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றை விளக்கங்களோடு பதிப்பித்து தமிழ்ப்பணி புரிந்துவரும் தமிழன்பர். ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் இந்நூலினைப் படித்து அரியதோர் கட்டுரையினை வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

சென்னை அரசினர் மகளிர் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திருமதி சு. இராசலட்சுமி இராமச்சந்திரன் அவர்கள் செந்தமிழ்ச் சுவையில் ஊறித் திளைத்தவர்கள். தம்மிடங்கற்பாரையெல்லாம் தமிழ்ப்பற்றுடையவராக்கும் பெரும்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள். அவர்கள் இந்நூலின் ஒவ்வொரு வரியையும் படித்துச் சுவைத்து இதன் சாரத்தை யெல்லாம் வடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

மருதூர் ச. அரங்கராசன் அவர்கள் ஆசிரியராகவும் மாணவராகவும் திகழும் அரிய நிழையினர். நுண்ணிதின்

நோக்கித் தெள்ளிதின் விளக்கும் சிறந்த ஆய்வாளர். தம் ஆசிரியரே வியக்கும் திறன்வாய்ந்த மாணவர். இலக்கிய ஈடுபாட்டில் மெய்மறந்த தன்மையர். அவர்தம் ஒப்பிய லாய்வுக் கட்டுரையை இந்நூல் பெற்றுப் பெருமை பெறு கின்றது.

டாக்டர் க. ப. அறவாணன் அவர்கள், செனகால் நாட்டின் தக்கார் பல்கலைக்கழத்தில் ஒப்பியல் ஆய்வுப் பணி புரியும் தக்கார் ஆவர். இளைஞர். எழுச்சியும் துடிப்பும் உடையவர். முயற்சியில் இளையாதவர். தமிழன்பால் என்பாலும் அன்புடையராகித் திகழ்பவர். நடுநிலை பிறழாத ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தோடு அவர் வழங்கிய ஆய்வுரை யொன்றை இந்நூல் பெற்றுச் சிறக்கின்றது.

மாநிலக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பணிபுரியும் தி.வ. மெய் கண்டார் ஒரு செந்தமிழ்த் தேனீ! சுறுசுறுப்பும் விறு விறுப்பும் கொண்ட தொண்டர். தமிழன்பர்க்கெல்லாம் தனியன்பராய்த் திகழ்பவர். இளந்தமிழன் இதழ் தொடங்கிய காலத்தி லிருந்து என் பணிகளுக் கெல்லாம் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்துவருபவர். இந்நூல் வெளிவருவதற்குப் பல வகையிலும் உதவியவர்.

ஓவியர் அமுதோன் காவிய உணர்வோடு தீட்டிய கண் கவர் வண்ணப் படம் அட்டையை அழகு செய்கிறது.

மேற்குறித்த அனைவர்க்கும் என் நன்றி!

தமிழறிஞர் பதினமர் பாராட்டுப் பெற்று வெளி வரும் இந்நூல், தமிழ் மக்கள் பாராட்டினையும் பெற்று விடுமாயின் நான் தமிழ் கற்றதன் முழுப்பயனையும் பெற்று விட்டதாகக் கருதி மகிழ்வேன்.

எனவே இந்நூலைத் தமிழ் மக்கள் குமுகாயத்தின் திருமுன் படைக்கின்றேன்.

அன்பன்,

நாரா நாச்சியப்பன்

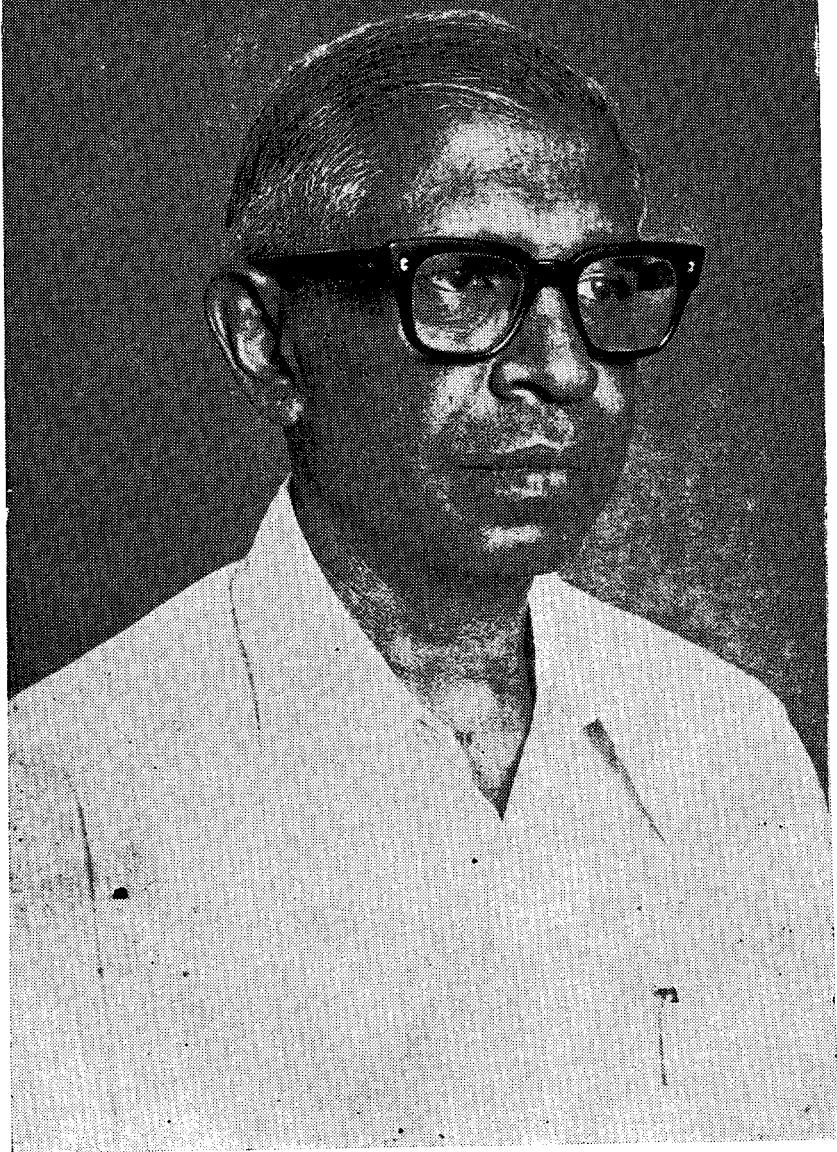

ஆய்வுரைகள்

மாண்புமிகு நீதிபதி ச. மோகன்	9
டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியன்	11
சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்	17
டாக்டர் தமிழண்ணல்	29
டாக்டர் பொற்கோ	34
டாக்டர் தா. வே. வீராசாமி	37
டாக்டர் ந. வீ. செயராமன்	48
திருமதி சு. இராசலட்சுமி இராமச்சந்திரன்	58
மருதூர் ச. அரங்கராசன்	61
டாக்டர் க. ப. அறவாணன்	69

பாடல்கள்

காவலர் இல்லத்தில்	1
வாழவைத்தான்	14
இனிய பாதி	27
பண்பின் பரிசு	38
பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கம்	51
ஒளி மின்னல்	59
வங்கங் கடந்த மங்கை	70
இருளகன்றிட ஒளிபெருகிட	88
பொன்னும் வெள்ளியும்	95
கொய்யாக் காதல்	102
இளவரசி முல்லை	135
ஈரோட்டுத் தாத்தா	192
நெறிசூடி	210
நல்வழிப்பா	215
பிள்ளைத் தமிழ்	225
மங்கல மங்கை	238
குறிப்புகள்	245
பாட்டு முதற்குறிப்பு அகரமுதவி	257
பிழை திருத்தம்	264

பாவலர் நாரா நாச்சியப்பன்

இன்ப நீரோடை

மாண்புமிகு நீதிபதி ச. மோகன்
உயர் நீதிமன்றம், சென்னை.

பொதுவாக பாடல்கள் உள்ளத் துடிப்பை எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் பொருள் நயம் செறிந்தும் இருக்க வேண்டும். இவை இரண்டும் கலந்த எழில் உருவம் தான் பாடல்கள். இந்த அடிப்படையிலே நான் திரு. நாச்சியப்பன் பாடல்களை ஊன்றிப் பாடித்தேன். ஒவ்வொரு பாடலும் பொருள் நயம் செறிந்து விளங்குகின்றது. அதே சமயத்தில் புரட்சிக் கருத்துக்கள் இழையோடியிருக்கின்றன.

வேதனையில் வெந்த நெஞ்சத்தின் குமுறலும் ஏமாந்தார் சொத்தை ஏப்பமிடும் கூட்டத்தாரின் எக்களிப்பும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன.

கொய்யாக் காதலில் மதத்தின் பேரால் இழைத்த கொடுமைகள் அருமையாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

“எழில்புரியில் புத்த மென்னும்
எதிர்ச்சமயம் தன்னை மக்கள்
தழுவிவரல் காணீ ரோ? நீர்
சிவபக்தர் தாமோ? சைவம்
தழைக்கும்வழி ஈதோ? சற்றுச்
சாற்று” மெனக் கேட்டா ளுக்குப்
“பிழைக்கும்வழி சமயஞ் செய்யும்!
பேச்சுவிடு பொழிவாய் இன்பம்!”

10

இவ்வரிகள் புலவர் நாச்சியப்பனின் கவித் திறனையும் எளிய நடையையும் அழகாகப் பொருள் ஆழத்தோடு இயம்புகின்றன. சுருங்கச் சொன்னால் அவருடைய கவிதைகள் ஒரு இன்ப நீரோடை. பருகப் பருக பரவசம் ஊட்டும். அவர் கவித் திறனால் தமிழ் உயரும்.

அவருக்கு என் உளங் கனிந்த பாராட்டுதல்கள்.
வளர்க அவர் தம் கவி நயம்!

12-6-1980

ச. மோகன்

இனிய ஓவியங்கள்

டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியன்

இயக்குநர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
அடையாறு, சென்னை-6000 020.

தமிழ் நாட்டில் பாரதிதாசன் பரம்பரையில் தோன்றிய கவிஞர்கள் நாச்சியப்பன் அவர்களும் ஒருவர். சமுதாயச் சீர்திருத்தம் என்ற அமைப்பில் பல கவிதைகளை அவர் பாடியுள்ளார். எண்ணச் சிதறல்களின் இனிய ஓவியங்களாக அவை அமைந்துள்ளன.

20-ஆம் நூற்றாண்டில் கூட சாதி மத பேதங்கள் விலகி அன்பு இதயங்கள் இணைவது இயலாததாக 'காவலர் இல்லத்தில்' என்ற கவிதை காட்டுகின்றது.

'வாழவைத்தான்' என்ற கவிதையில் தனக்குக் கிடைக்காத பொருளைப் பெறுவதற்காகச் செய்யும் அநியாயத்தை எடுத்துப் பேசுகின்றார்.

'இனிய பாதி' என்ற கவிதை திருமணம் ஆன பின்னரும் பிற மகளிரை விரும்பும் மனிதர் இருக்கின்ற நிலையைத் தெரிவிக்கின்றது.

தீண்டாமை என்பது தேவையற்ற கொள்கை எனப் 'பண்பின் பரிசு' என்ற கவிதை பறை சாற்றுகின்றது

நால்வருண பேதமெனும் நாசமுறு குட்டையிலே
காலுந் தலைமுடியும் கட்டோடே ஊறியதால்
சாத்திரமே பார்க்கும் சழக்கர்கள்; பீடற்ற
ஆத்திரமே கொண்ட அறிவற்ற மூர்க்கர்கள்
ஆர்ப்பரித்தார்;

(பக். 45)

மூடப்பழக்கத்தை முட்டித் தள்ளுகின்றது 'பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கம்' என்ற கவிதை.

'வங்கங் கடந்த மங்கை' என்ற கவிதை பெரும்பான்மை யான செட்டி நாட்டார் வேறுநாடு சென்று வாழ்கின்ற, பொது வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கவிதை யாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு எல்லாக் கவிதைகளும் சமுதாயப் புரட்சியை நோக்கமாகக் கொண்டு அமைந் துள்ளன.

'இளவரசி முல்லை' என்ற கவிதை உயர்ந்த கற்பனை வளங்கொண்டு இன்பம் பயக்கிறது. அதுவும் சமுதாயப் புரட்சியாகவே அமைந்துள்ளது.

பொதுவாகக் கவிதைக்குரிய எளிமை இனிமை ஆழம் உடைமை ஆகியவை நாச்சியப்பன் கவிதைகளில் காணப்படு கின்றன.

பல புதிய உவமைகளும் சிறந்த ஓசைச்சுவையும் கவிதையில் நிரம்பி வழிகின்றன.

சென்றால் உயிர்க்கச்சம் செல்லா விடில்தலைவர்
கொன்றாலும் அச்சமெனக் கோழை நடுங்குதல்போல்
வந்த புலிக்கஞ்சி ஓடும் வழிப்போக்கன்
சிந்தை கலங்கமலைப் பாம்பெதிரே சேருதல்போல்
(பக். 42)

பூத்தமலர் பேய்க்காற்றில் பொன்னிதழைப்
போக்கடித்து
மீத்துநிற்கும் காம்பேபோல் மெய்குலைந்த
தோற்றமுடன் (பக். 78)

பட்டுப் படபடெனப் பட்டாசு விட்டதுபோல்
கொட்டி யளந்தாளாக் கோதைக்கு மாற்றுரைக்க

தாய்க்குத் தெரியாமல் தானாய் அடுக்களையில்
போய்க்கையைச் சுட்டுப் பொசுக்கிக் கொண்
டான்போல (பக். 86)

உண்ணவரும் பேரலைகள் கண்டும் அங்கே
உறுதியுடன் உயர்ந்திருக்கும் கரையைப் போலே
மண்ணுலகில் நிலைத்திருக்கும் புகழைக் காண
மனங்கொண்டேன் உதவிடுவாய் கவிதை மன்னா!
(பக். 98)

பண்ணோடும் சொற்களிலே உயிரைத் தேக்கி
நிகரற்ற கவியாக்கி இனிமை சேர்த்து (பக். 100)

வீடோமுட் காடாகி நெஞ்சைக் குத்தும் (பக். 140)

நினைத்ததொரு செயல்நடக்க வேண்டுமென்று
நெஞ்சாரப் பொய்சொல்லும் மனித ரெல்லாம்
தினைத்துணையும் பயன்நல்காப் பொய்யை நானும்
திறமாகப் பயின்றுவரல் காணும் போதில்
பனைக்கழுத்தில் ஊறிவரும் சாற்றுக் கள்ளைப்
பாலென்று குடிப்பதனை ஒக்கு மென்றே
அனைத்துமொழி நல்லோர்கள் கூறியுள்ள
அமுதமொழி மறந்தவனும் அல்ல லுற்றான்! (பக். 142)

நடக்கின்ற போதெல்லாம் கால் வலிக்கும்
நடவாமல் இருக்குங்கால் மனந் துடிக்கும்
கிடக்கின்ற இடைவெளியைக் குறைத்து நெஞ்சைக்
கிள்ளிவரும் துயரத்தை யொழிப்ப தற்கு
நடக்கின்ற செயலன்றி மருந்து வேறு
நானிலத்தில் இல்லையென எண்ணிக் கொண்டு
கடக்கின்றாள் பெருங்காட்டைக் காதல் கொண்டார்
கடக்கரிய துன்பெல்லாங் கடப்பா ரன்றோ! (பக் 137)

எனப் பல சான்றுகளை அடுக்கிக் கொண்டே செல்லலாம்.

கவிதையில் தமிழ் உணர்வு எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஏறு நடை போடுகின்றது. சான்றாக :

தோன்றும் மணியின் துணையானால் உம்பெண்ணும்
ஆன்ற புலவர்களும் அன்புத் தமிழும்போல்
ஊன்றி மணவாழ்வில் ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்திடுவார்
(பக் 12)

கண்ணில் பதிந்தாள் கருத்தில் பதிந்துவிட்டாள்
எண்ணக் கருவறையில் எங்கும் நிறைந்துவிட்டாள்
(பக் 14)

மொழிப்பற்றையும், கவிதைச் சிறப்பையும் நினைக்கும்
போது கீழ்க்கண்ட வரிகள் நம்மைத் தட்டி எழுப்புகின்றன.
தப்புச் சுதிரேசர்த்துத் தாளந் தறிகெட்டுச்
செப்பமில்லாப் பாப்பாடும் சீரற்ற பாடகன்போல்
(பக் 16)

ஒப்பனையும் பொய்நடிப்பும் உல்லாச மாய்நினைத்துக்
கற்பனையும் தீதாய்க் கழிகின்ற பேர்வழிகள்
தன்மானங் கெட்டுத்தந் தாய்நாட்டு மானமுமே
என்றும் பறிபோம் இழிநிலையைச் சேர்த்துவிட்டார்
(பக் 16)

வன்மனத்துப் பேயர்களால் வாடும் திருநாடே
கண்ணில் அனல்காட்டிக் கண்டிப்பாய்ச் சென்றவளை
எண்ணித்தான் பின்தொடர்தல் ஏற்ற வழியன்றென்று
(பக் 18)

என அறிவுரையும் பகர்கின்றார்.

இறைவன் அருளால் அமைகின்ற இயல்பான அழகை,
தேடாமல் பெற்ற திருவழகும் தேர்ந்தெடுத்த
ஆடை யழகும் அரும்பு நகையழகும்
கண்டவர்கள் கண்ணைப் பெயர்க்காமல் கள்ளமுதம்
உண்டவர்கள் போலாம் ஒருதன்மை உண்டாக்கும்

பேரழகைப் பெற்றிருந்தாள் பெண்ணழகின்

தத்துவங்கள்

சேர உருவான செய்ய திருவனையாள்!

(பக் 27)

என்று வருணிக்கும் பொழுது ஆசிரியரின் கவித்திறம் மிளிர்கின்றது.

சமுதாயம் எவ்வாறு திருந்தும் அதற்கு அடிப்படையாகச் செய்யவேண்டியவை எவை என்பதைப் பற்றியும் மிகத் தெளிவாகப் பேசுகின்றார். அதற்குச் சான்றாக :

.....முதலில் திருந்துவது

தன்கடமை என்று தனிமனிதன் எண்ணமிட்டால்

இந்தச் சமுதாயம் எப்போதோ முன்னேற்றச்

சிந்து படித்திருக்கும், சிந்தை தெளிவின்றி

மாற்றார்மேற் குற்றஞ் சுமத்தும் வழக்கத்தைப்

போற்றா திருந்தால் புவியே திருந்திவிடும் (பக் 36, 37)

வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பல செய்திகளை நாச்சியப்பன் அவர்கள் கவிதையாகத் தருகின்றார்.

.....இளம்வயதில்

ஓடிப் பொருள்சேர்த்தால் ஓய்ந்துவரும் காலத்தே

வாடிக் கிடக்காமல் வாழ்வு சிறப்பாகும் (பக் 73)

வாழ்க்கையில் சோம்பலை நீக்கிச் சுறுசுறுப்பையும், உழைப்பையும் உருவாக்க உதவும் கவிதை 'ஒளி மின்னல்' என்ற கவிதை.

20-ம் நூற்றாண்டில் சமுதாயப் புரட்சியைத் தோற்று வித்து, மூட நம்பிக்கையை அகற்றிய பெரியாரின் வாழ்க்கை பற்றிய கவிதை பாராட்டத் தக்க நிலையில் அமைந்துள்ளது. அவ்வை வழியிலே நின்று ஆத்திசூடியை நெறி சூடி ஆக்கி 105 நெறிசூடிகளையும் தந்துள்ளார் ஆசிரியர். தமிழ் இலக்கிய வாழ்வில் அறக் கருத்துகளை உடைய நூல்கள் பல, குறள் காலம் தொடங்கி இன்றுவரை

வந்துள்ளன. அந்த வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்க நிலையில் ஆசிரியரின் 'நல்வழிப்பா' அமைந்துள்ளது. இனிய ஓசையோடு ஆசிரியவிருத்தங்கள், பிள்ளைத் தமிழ் ஆகிய பகுதிகள் பொருட்சுவையோடு அமைந்துள்ளன. பாரதி தாசனின் பிரதிபலிப்பாக 'மங்கல மங்கை' என்ற கவிதை அமைந்துள்ளது.

முழு நிலையில் நோக்கும்போது 20-ஆம் நூற்றாண்டுச் சமுதாயத்தைத் தட்டி எழுப்பி நல்உணர்ச்சியைத் தரும் கவிதைத் தொகுப்பாக நாச்சியப்பனின் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தமிழ் இதனால் மிகுந்த பயன் அடையும் என்று நம்புகிறேன். சிறந்த கவிதைகளைத் தமிழ் இனத்திற்குத் தந்து தமிழ் இனத்தை வளர்க்கப் பாடுபடுகின்றார் கவிஞர் நாச்சியப்பன் அவர்கள்.

அவரைப் பாராட்டிப் போற்றி மகிழ்கின்றேன்.

28-6-1980

ச. வே. சுப்பிரமணியன்

நம்பிக்கை ஒளி!

சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்

உதவி இயக்குநர் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம்,
குறளகம், சென்னை-600 001.

சொல் வளமும், பொருள் வளமும், சுடர்மிக்க கற்பனையும் கலந்து வெல்லக் கவியெழுதி விந்தைச் சுவை படைக்கின்ற இந்த வீரக் கவிஞர் யார்? இவருடைய எழுது கோலில் எத்தனை வகை வண்ண ஒவியங்கள் மின்னிப் பளபளக்கின்றன! பாரதியும், பாவேந்தரும் இவர் வடிவில் ஒன்றாகி வந்து தம் புதுமைத் தமிழை மீண்டும் பொழிகின்றார்களோ! ஆம். கவிஞர் நாச்சியப்பன் புரட்சிக் கவிஞரின் அடிச்சுவட்டில் புதுமைக் கவிஞராய் நடைபோட்டுப் புகழ் என்னும் உச்சி நோக்கிச் செல்லும் ஒரு பூந்தமிழ்க் கவிஞர். இவருடைய பாடல் தொகுப்பு ஒரு பைந்தமிழ்ப் படையல் ஆகும். இயற்கை அழகும், உவமை நயங்களும், இன்பத்துப் பாலின் இனிய கவர்ச்சியும், உலகியல் நடைமுறைகளும் இப்படைப்பில் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. இவர்தம் பாவியல் வண்ணங்களில் ஈடுபடும் கற்றுணர்ந்தோர் நெஞ்சம் களிப்பால் துள்ளும், கல்லாரும், இவர் கவியின் சொல்லாற்றல் கேட்டுச் சொக்கி விடுவர் எனில் வேறென்ன விளம்ப வேண்டும்?

இத் தொகுப்பில் உள்ள ஒவ்வொன்றும் தனித் தனிக் காவியமாய்க் கருதத் தக்க சிறப்புடையன. கதை நிகழ்ச்சிகள்—சிறு கதையும் காவியமும் கலந்தவையாக இடம் பெற்றுள்ளன. பொதுவாக அனைத்துப் பாடல்களிலும் பெண்ணின் பெருமை, பெண்ணைத் தாழ்வு செய்யும்

பேதையரின் கயமை, பெண்ணின் வீரம், பெண்ணுரிமைக்குப் போராடும் உறுதி மிக்க பாங்கு, பெண்ணின் அறிவாற்றல், அறவொழுக்கம் போன்ற செய்திகள் பேசப்படுகின்றன. இதில் சூழ்ச்சியில் ஈடுபட்டுச் சூது செய்யும் பெண்ணையும் காண்கிறோம்; சாதி வெறியினால் சான்றாண்மையை அழிக்கத் துடிக்கும் சாகசத்தையும் காண்கிறோம்; சாதிக் கொடுமையை எதிர்த்துச் சால்பை நிலை நாட்டும் சமத்துவ வேட்கையையும் காண்கிறோம். அறம் வெல்லும் மறம் அழியும் என்ற கவிஞரின் நம்பிக்கை ஒளி எல்லாப் பாடல்களிலுமே சுடர் விடுகிறது.

முதல் பாடலில் இரு இளைய உள்ளங்கள் அன்புக் காதலில் இணைவதும், இதற்குப் பெற்றோரும் மற்றோரும் ஒத்துப் போவதும், காவல் துறையினர் கட்டியங்கூறி வாழ்த்துப் பாடிக் காதலரைச் சேர்த்து வைப்பதும், முடிவில்—

வாழைமர மின்றி வளர்க்கும் நெருப்பின்றி

மேள முழக்கமின்றி வேத மொழியின்றி

நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் நீங்காத காதலொன்றே

எஞ்சி யிருக்க எழுந்தம் மலர்க்கொடிக்கே (பக். 13)

பூமாலை சூட்டி நின்று புகழ் வாழ்வில் அடிவைப்பதும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் கவிஞர் காதல் மணத்தின் வெற்றியில் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது.

வாழவைத்தான் எனும் பாடல் காமுகன் கண்ணப்பனின் கயமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. “கண்ணிற் பதிந்தாள் கருத்தில் பதிந்து விட்டாள்” (பக். 14) என்று அவன் ஏங்குவதும், அந்த இனியவள் வெறுத்தபோது அவளை வலுவில் கையைப் பற்ற முனைவதும், அவளின் மாமன் மகன் வந்து காப்பதுவும், வேறு ஒருவனுக்கு திருமணம் முடிக்கத் திட்டமிட்டு மணவறையில்—

எங்கும் சிரிப்பொலியும் இன்பமிகு பேச்சொலியும்
பொங்கும் உளமெல்லாம் போற்றுகின்ற
வாழ்த்தொலியும் (பக். 23)

சூழ, மணமக்கள் வீற்றிருப்பதுவும், அவளை அடைய முடியாமல் தோல்வியுற்றவன் திருமணத்தைத் தடுக்கக் கருதி தீய நஞ்சு போன்ற செய்தியை அனுப்புவதும், தெய்வமகன் வந்து அவளைத் திருவாகக் காப்பதுவும் மிக அழகாக வருணிக்கப்படுகின்றன.

கற்பு பெண்ணுக்கு மட்டுமே உரியது என்பதை மாற்றிப் பாடினார் பாரதியார்; ஆண், பெண் ஆகிய இரு பாலார்க்கும் கற்பைப் பொதுவில் வைப்போம் என்ற இலக்கணமும் வகுத்தார். அவர் வகுத்த அவ்விலக்கணத்திற்கு இலக்கிய விளக்கமாகத் திகழ்கிறது 'இனிய பாதி' என்னும் கவிதைப் பகுதி.

பண்பின் பரிசு என்னும் பாடல். சாதி வெறிகொண்ட கயவர்சனக்குச் சாட்டையடி வழங்குகிறது. இப்பாடலில் பெண்ணழகு மிக அருமையாக வருணிக்கப்படுகிறது. 'தங்க உடல் நிறமும்; தாமரைப் பூஞ் செம்முகமும்' கொண்ட பெண்கள் இவர் கவிதையால் மேலும் அழகு பெறுகின்றனர்.

"பெண்கள் செய்த குறும்புச் செயல்களைக் கணக்கெடுத்தால் பெய்த மழையின் பெரிதாகும்" (பக். 40) என்னும் உவமை மிகவும் ஆழமும், நுட்பமும் வாய்ந்தது.

ஓர் உயர்குலப் பெண் ஆற்றில் மூழ்குகிறாள். சேரி இளைஞன் ஒருவன் அவளைச் சின்னமான் கன்றுபோலச் சேர்த்தணைத்துத் தூக்கி வந்தான். சனாதனிகள் செய்நன்றி மறந்து அவன் சாதிச் சிறுமையை எண்ணிப் பழிக்கின்றனர். கையை வெட்ட உத்தரவு பிறக்கிறது; அணங்கு சாதியின் ஆதிக்கத்தை எண்ணிப் புலம்புகின்றாள்.

ஆற்றில் விழப் போனவளை மீண்டும் தடுக்கின்றான் புலையன். “ஊராருக்கு அஞ்சி உயிர்விட்டுச் சாவதினும் சேரிக்கு வாநீ சிறப்பாக வாழ்ந்திடலாம்” (பக் 43) என்று கனிவாக அழைக்கிறான்.

பூசுரர் கூட்டம் புலையனுக்கு ஒரு நீதியும், உயர் சாதிப் பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியும் வழங்குகிறது. அவனது கைகள் வெட்டப்பட வேண்டும் என்றும், அவளையோ வெயில் நேரத்தில் நெய்ப்பூசிக் குளிப்பாட்டினால் ‘தோஷம்’ நீங்கி விடுமென்றும் சாதிக்கொரு நீதி வழங்குகின்றார் சேஷுகிரி சாத்திரியார். புலையனோ துணிந்து நீரிலிருந்து காப்பாற்றிய பெண்ணைக் கைப்பிடித்து வாழ்விலும் காப்பாற்ற முனைகிறான்.

பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கம் என்னும் பாடலில் பஞ்சாங்கம் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க முயல்வதையும், மாமியின் கொடுமையையும் அதை எதிர்த்துப் போராடிப் புது வாழ்வு பெறும் பெண்ணின் உறுதியையும், தெள்ளத் தெளிவாகக் கவிஞர் காட்டியிருக்கின்றார். இப்பாடலில்,

கொண்டுவிற்றே ஆதாயம் கூட்டும் தொழிலில்லை
கண்டுமுதல் கொடுத்து வட்டி கணக்கிட்டே

உள்ள பொருள்வளர்க்கும் ஓங்கு தொழிலில்லை
கள்ள வணிகத்தால் கைக்கூலித் தீவழியால்

சேர்த்த பொருளில்லை; செம்மை நலங்காத்து
கூர்த்த மதியாலும் கோடாத நெஞ்சாலும்

நாடி வருவார்க்கு நல்லறிவுப் பேரொளியைப்
பாடிப் பெருக்குகின்ற பைந்தமிழின் ஆசிரியர்

(பக். 52)

என ஆசிரியத் தொழிலின் பெருமை அருமையுறப் பேசப் படுகிறது. ஆசிரியரின் மகள் வீதியில் விளையாடும்போது

பட்ட சிறுதுயரத்தையன்றிப் பெருந்துயரம் அறியாப்
பேதை. அவளோ, இப்பொழுது,

பத்துநா ளாகப் படுத்துயரம் மோர்கடையும்
மத்தும்அறி யாதுசெக்கு மாடும் அறியாதே! (பக். 52)

இந்த அடிகள் பாரதியின், 'தாளம் படுமோ தறிபடுமோ
யார் படுவார்' என்ற அடிகளை நினைவுக்குக் கொண்டு
வருகின்றன. போர்க்களத்தில்,

சென்றால் உயிர்க்கச்சம் செல்லா விடில்தலைவர்
கொன்றாலும் அச்சமெனக் கோழை நடுங்குதல்போல்
வந்த புலிக்கஞ்சி ஓடும் வழிப்போக்கன்
சிந்தை கலங்கமலைப் பாம்பெதிரே சேருதல்போல்
ஆற்றுக்குத் தப்பிப் பிழைத்தெழுந்தாள் சாதியெனும்
மாற்றானுக் கஞ்சி மனங்கலங்கித் தத்தளித்தாள்.
(பக். 42, 43)

எனத் தவிப்பின் துடிப்பு பேசப்படுகிறது.

திடீரென ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியால் தீயன் ஒருவன்
நல்லவனாய் மாறிவிடுவதைக் காட்டுவதே 'ஒளிமீன் னல்'
என்னும் பகுதி. வள்ளியின் கணவன் ஒரு குடியன்-ஊதாரி.
கொள்ளைக்காரனாகவும் மாறிவிடுகிறான். வள்ளி தன்
தோழியிடம் சொல்லிப் புலம்புவதுபோல் ஆசிரியர் அமைத்
திருக்கும் பகுதி அவன் பண்புநலத்தைப் படம்பிடித்துக்
காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

பார்த்திபனைப் போல் இவரும் பாராளா விட்டாலும்
நேர்த்தியற்ற பெண்டொடர்பில் நிச்சயமாய்
அர்ச்சனர்தான்;

நீதித் தருமனுக்கு நேரில்லை என்றாலும்
சூதில் அவனேதான், தோற்பதிலும் அப்படியே!
(பக். 62)

இக்கொடியவன் சேர்ந்துள்ள கொள்ளைக் கூட்டத்தாருள் ஒருவன் வள்ளியைத் தூக்கிவந்து விடுகிறான். “எதைக் கொள்ளையடித்தாலும் ஏழு பேரும் சரியாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நம் வழக்கத்திற்கு ஏற்பவே இப்பெண்ணையும் நாம் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும்” என்கிறான். முகத்திரையை நீக்கியதும் தன் மனைவி என்பதை அறிந்த வள்ளியின் கணவன் சீறுகிறான். அவள் ‘அத்தான்’ என்று புலம்பி அவன் மார்பில் சாய்கிறாள். அவன் மனம் திருந்திப் புது வாழ்வு தொடங்குகிறான். இதிகாசத் தலைவர்களாய் இருந்தாலும் அவர்களிடம் உள்ள இழிந்த குணங்களை நகைச்சுவையோடு சுட்டிக்காட்டி அவைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறுவது ஆசிரியரின் அறிவு நுட்பத்திற்குச் சான்றாய் நிற்கிறது.

வங்கக் கடந்த மங்கை என்னும் பாடலில் ஒரு தலைவன் கட்டிய மனைவியைத் துறந்து கடல்தாண்டிச் சென்று அங்கு வேறு ஒரு பெண்ணை மணந்து வாழ்வதும், மனைவி சுப்பலேறிச் சென்று அவனைக் கண்டு, புதிய வளுடன் உறவு பாராட்டி அவள் மனத்தை மாற்றித் தன் கணவனை வென்றெடுக்கும் திறமும் பேசப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரக் கண்ணகி செய்யத் தவறியதை இக்காலப் புதுமைப் பெண், சாதித்து காட்டுகின்ற பாங்கு பாராட்டத் தக்கது.

இருள் அகன்றிட ஒளி பெருகிட எனும் பாடல், தொழிற்சங்கத் தலைவன், முதலாளியுடன் சேர்ந்து தன் இனத்தவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யவதையும், பின் தொழிலாளர் புதுத் தலைமை கண்டு போராடி வெல்வதையும், உழைக்கும் குடும்பத்தினர் உவகை அடைவதையும் காட்டுகின்றது.

கோரிக்கை தன்னைக் குறையாமல் ஏற்குமட்டும்

போருக்கு நிற்போம்

(பக். 90)

என்னும் புரட்சிப் போக்கு நன்கு காட்டப்படுகிறது.

பொன்னும் வெள்ளியும் என்னும் பாடல் ஒரு புதுமையான கோணத்தில் அமைந்துள்ளது. சிலை வணக்கம் செய்வாரின் தலையறுத்த கஜினியையும், அண்ணன் தம்பிக்குள்ளேயே போரிட்டும் காட்டிக் கொடுத்தும் கட்டோடு அழிந்துபோகும் இந்திய மன்னர்களின்-இந்திய மக்களின் பேதமையையும், புலவர் பாடும் புகழுக்கு ஏங்கிய கஜினி பர்தோசி என்னும் கவிஞனைப் பாடல் இயற்றச் சொல்லிப் பாராட்டி மகிழ்ந்ததையும் மிகவும் உருக்கமாக ஆசிரியர் இப்பகுதியில் வடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

கல்லடுக்கிக் கட்டிவைத்த கோயி லுள்ள

கடவுளையும் விடவில்லை கஜினி மன்னன்

(பக். 96)

என்ற அடிகள் கஜினியின் பிடிவாதத்தை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன.

கோயில் கொள்ளையடிக்கப்படுவதைக் கண்டபோதும் மார்க்கண்டேயனைக் காப்பதற்காக எமதர்மனையே உதைத்துத் தோன்றிய சிவபெருமானின் கையாலாகாத தனத்தை,

வாட்டமுற்ற பக்தர் எல்லாம் அழுதிருந்தும்

வரவில்லை சிவபெருமான்

(பக். 96)

என்ற அடிகள் வாயிலாக ஆசிரியர் விளக்கிக் காட்டும் பகுதி சிந்தனையைத் தூண்டி நிற்கிறது.

இறுதியில் இரண்டு குறுங்காவியங்கள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. கொய்யாக் காதல் என்னும் காவியத்தில் கதைச் செறிவு இல்லையெனினும் ஆங்காங்கே பளிச்சிடும், கவிதை மின்னலால் ஒளிபெறுகிறது.

‘வரலாகும்’ எனக் கேட்ட சுந்தரிக்கு
மனமகிழும்; செவிகுளிரும்; உதடு கொஞ்சம்
விரியும்; எழில் பல்மின்னும்! வாயில் நோக்கி
விரையும் கால்

(பக். 107)

எனும் அடிகள் பல மெய்ப்பாடுகளின் உறைவிடமாயுள்ளது.

இறுதியில் ‘இளவரசி முல்லை’ என்னும் பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. இதில் கயவன் ஒருவன் நண்பனுக்கும் காதலிக்கும் இரண்டகம் செய்கிறான். மன்னனையும், மக்களையும் ஏமாற்றுகிறான். காதலரைப் பிரித்துக் கொடுமை செய்கிறான். இறுதியில் உண்மை வெளிப்பட்டுத்தண்டனை அடைகிறான். பின்னர் உண்மையான காதலர்கள் அரசு நிலைவிட்டு அன்பு நிலை தேடி வாழச் செல்லுகிறார்கள். இந்நிகழ்ச்சி மிக்க நயத்துடன் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பாடலில் நகைச் சுவையும் காவியச் சுவையும் மலிந்துள்ளன.

காத்திருந்த கண்ணிரண்டும் பூத்துப் போச்சாம்
காதலர்மேல் நம்பிக்கை தோற்றுப் போச்சாம்
பூத்திருந்த சோலைகளும் இருண்டு போச்சாம்
பொழுதடையும் மாலையெலாம் வெறுத்துப் போச்சாம்

(பக். 153)

என்ற வரிகளில் நடைநயமும், பொருள் நலமும், உணர்ச்சி வேகமும் நிறைந்துள்ளன.

எப்போதும் சிள்வண்டின் ஒலியிருக்கும்
இடையிடையே காய்சருகு சலசலக்கும்
கொப்போடு கிளைமுறியும் ஓசை கேட்கும்
குமுறிவரும் காட்டாற்றின் சீற்றம் கேட்கும்
எப்போதோ புனியுறும் சத்தம் கேட்கும்
இடையிடையே யானைகளோ பிளிறி யோடும்

(பக். 154)

என்னும் வரிகள் இயற்கை வருணனையில் கவிஞர் எவ்வளவு தூரம் கைதேர்ந்தவர் என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றன.

நாளைக்கு வருவேன்நான் என்று சொல்லி
ஞாயிறுபோய் மலைப்பின்னே ஒளிந்து கொண்டான்
(பக். 184)

என்றும்,

மாக்கோல மிடுகின்ற மங்கையல்லள்
மணக்கோலந் தரவந்த காத லன்பன்
நோக்காலே கலந்துயிரில் பின்னி விட்ட
நூன்முடிச்சு; பிரிக்கொண்ணா அன்புச் சிக்கல்!
(பக். 185)

என்றும் உள்ள அடிகள் எண்ணி எண்ணி இன்புறற்குரியன. இக்கவிதைத் தொகுப்பில்,

காதல் உளத்துக் கணவனைத்தாம் கைப்பிடித்த
மாதர்க்குக் கற்பே மதிப்புடைய சொத்தாகும் (பக். 12)

இருதோளும் நல்லறிவும் அன்பு நெஞ்சும்
இருக்குயட்டும் வாழ்வுக்குப் பயமே இல்லை (பக். 148)

என்பன போன்ற செறிவுரைகள் பல மிளர்கின்றன. கவிதை நயம் வாய்ந்த இடங்கள் தொட்ட இடமெல்லாம் கண்ணில் தட்டுப்படுகின்றன. காதலன் காதலியை,

கண்ணில் பதிந்தாள் கருத்தில் பதிந்துவிட்டாள்
எண்ணக் கருவறையில் எங்கும் நிறைந்துவிட்டாள்
(பக். 14)

என்று நினைவு கொள்வதும், அலைகள் ஒன்றன்மேலொன்றாக எழுந்து வருவதை,

வந்த அலைமறைய வாரி நுரையெழுப்பிப்
பிந்தி வருமலையும் பின்னும் மறைந்தொழியும்
ஒன்றொழிய மற்றொன்றோ ஒங்கி யுயர்ந்துவரும்
வென்றெழுமுன்னாலே விழுந்து கரைந்துவிடும் (பக். 53)

என்று வருணிப்பதும், பயணத்தின் இன்றியமையாமையை

உள்ளூருக் குள்ளேயே வாழ்வை ஓட்டி

உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால் உலக ஞானம்

தெள்ளியதாய் வளராதென் றறிஞர் சொல்வார்;

திருநாடு முழுவதுமே சுற்றி வந்தால்

வள்ளுவரைப் போலறிஞர் ஆக வாகும்;

வளஞ்சேர்க்கும் வாணிபத்தின் திறமை சேரும்;

உள்ளந்தான் விரிவாகும்;..... (பக். 142)

எனப் புலப்படுத்துவதும்,

நடக்கின்ற போதெல்லாம் கால்வ லிக்கும்

நடவாமல் இருக்குங்கால் மனந்து டிக்கும் (பக். 157)

என உள்ளத் துடிப்பை எடுத்துக் கூறுவதும், நம் உள்ளத் தைக் கொள்ளை கொள்ளுவனவாக உள்ளன.

ஆசிரியர் புதிய புதிய உவமைகளைக் கையாண்டு நம்மைக் களிப்பில் ஆழ்த்துகிறார். சான்றுக்குச் சில கீழே காட்டப்படுகின்றன.

உண்டசோற் றுண்டையது தொண்டைக் குழியளவே
தங்கிவிட்டால் உண்டாம் தடுமாற்றம் போல (பக்.60)

சொன்னவன்தான் நடந்துவிட்டான் கதிர்மறையச்
சூழ்ந்தநீழல் போலமைதி சூழ்ந்த தங்கே (பக். 119)

பேனொன்று கூந்தலுக்குள் நுழைந்தாற் போலப்
பின்புறமாய்க் கூடாரத் துட்புகுந்தான் (பக். 180)

கவிஞர் தம் கொள்கைகளைக் கதை மாந்தர்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துவது உள்ளம் ஈர்க்கத் தக்கதாய் உள்ளது. தாய்மொழியில் பேசாமல் அயல் மொழியில் பேசுவதே பெருமை எண்ணெண்ணித் திரியும் போலிகளை வலிமையாகச் சாடுகிறார்.

தான்பிறந்த நாட்டுத் தமிழ்மொழியிற் பேசாமல்
வான்வழியே வந்து குதித்திங்கு வந்தாற்போல்

ஆண்டு கழிந்த அயல்நாட் டவன்மொழியில்
வேண்டுமென்றே பேசித்தாம் மேன்மையுள்ளார் போல்
நடித்து (பக். 16)

உலவும் இவர்களை என்னென்பது?

நால் வருண நஞ்சு மக்களை பேதப்படுத்திக் கொடுமை
பல விளைத்துள்ளதைக் கண்டிக்கும் முறையில்

மனுந்தி அறமானது ஒருநாள் அதை
மாற்றும் நாளே தமிழர் திருநாள்

என்றார் பாவேந்தர். நம் கவிஞரோ,

சாத்திரங்கள் பேசிச் சதிசெய்தெம் கூட்டத்தைச்
சூத்திரராய்த் தாழ்த்திவைத்த சூதெல்லாம் தூளாகிப்
போகும் ஒருநாளில்! பொல்லாத தீக்கொடுமை
வேகும்! எரிதழுவில் வெந்தொழியும்! அந்நாள்
வரும்விரைவில் (பக். 48)

என நம்பிக்கையூட்டுகிறார். ஆம்! அந்நாள் வரும் மிகு
விரைவில்!

இந் நூலுள் பெரும்பாலும் பெண்ணுரிமை, சாதிக்
கொடுமைபோன்ற கருத்துக்களே எல்லாப் பாடல்களிலும்
இழைந்தோடுகின்றன. இவை இக் காலத்திற்கு இன்றியமை
யாது தேவைப்படும் கருத்துக்கள். இன்றைய உலகம் எதிர்
நோக்கியுள்ள பிரச்சனைகளாக இன்னும் பல உள்ளன. சமூக
அரசியல் பொருளாதார முரண்பாடுகள்-ஏற்றத் தாழ்வுகள்;
மக்கள் வாழ்வில் மேன்மேலும் சுமத்தப்படுகின்ற நெருக்
கடிகள் இவைபற்றிக் கவிஞர் எழுதியுள்ள கவிதைகள் அடுத்
தடுத்த தொகுதிகளாக வெளிவந்த வண்ணமிருக்க வேண்டு
மென்பது என் ஆவல். உயரத் துடிக்கும் ஒவ்வோர் உள்ளத்
தின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் வகையில் திரு.
நாச்சியப்பன் அவர்களின் கவிதைகள் அமைந்து சிறக்
கின்றன. தமிழ்த் தாய்க்கு இவ்வரிய அணிநலனைச் சூட்டி

யுள்ள கவிஞரை உளமாரத் தமிழுலகம் பாராட்டக்
கடமைப்பட்டுள்ளது.

என்றென்றும் அழியாமல் இருக்கும் செய்யுள்
எழுத்தினிலே என்புகழைப் பதித்து விட்டால்
நன்றென்பேன் ... (பக். 98)

என்பது இந்நூலுள் வருகின்ற பாடலடிகள். கவிஞர்
நாச்சியப்பன் அவர்கள் இந்நூலை இயற்றியதன் மூலம்
என்றென்றும் அழியாமல் இருக்கும் செய்யுள் எழுத்தினில்
அவர் புகழைப் பதித்துவிட்டார். அப்புகழ் மேன்மேலும்
வளர்வதாகுக!

23-6-1980

சு. செல்லப்பன்

கைவந்த கலை

‘தமிழண்ணல்’

டாக்டர் இராம. பெரியகருப்பன்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், மதுரை.

கவிஞர் நாரா நாச்சியப்பன் பொன்னிக் கவிக்குடும்பப் புகழ் மிகுந்த ‘பாட்டாளி’. தமிழார்வமும் தமிழறிவும் சூழ வளர்ந்த மாணவப் பருவத்தினராதலால், ஆழமான புலமையும் கூர்மையான பார்வையும் அவரிடம் உண்டு. கொஞ்சு தமிழை நெஞ்சு கலந்து பாடுமவர் பாரதிதாசன் பரம்பரையாதற்குரிய பண்புநலன் மிக்கவர். உயரிய எண்ணங்கள், சீரிய சிந்தனைகள் இவை அவருக்கு உரிமையுடையவை. தனீ பிசகாத யாப்பு, சுருதி பிழையாத பண்போல அவருடைய பாடல்களில் ஒலிக்கக் காணலாம்.

இன்று புதுக்கவிதை பெருகி வளரும் காலம். ஆனால் இன்றையப் புதுக்கவிதையைப் புதருக்கு ஒப்பிடலாம். இப் புதரில் மணமுள்ள மலர்கள் மிகக்குறைவாகவே பூக்கின்றன; நிறமுள்ள பூக்களும் மிகச் சிலவே. தும்பும் தூறுமாய் வேரும் கொடியுமாய்ப் புதர்தான் இங்கே மண்டிக் கிடக்கிறது. இவர்கள் செய்யும் புதுமையெல்லாம் பொருள் விளங்காத பிறமொழிச் சொற்களை அளவின்றிப் பெய்வது; உரோமன் எழுத்துக்களை அப்படியே தமிழில் எழுதுவது; புராணக் குப்பைகளில் கிடந்து புரள்வது; தமிழில் புதுக்கவிதை கூடாதென்ற யாரும் கூறுகிறார்கள்? அதை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு மீண்டும் மணிப்பிரவாளக் காலத்தைக் கொணர நினைக்கும் இவர்களின் கூச்சலை—வெறுங் கூச்சலே

என உலகறியச் செய்யவேண்டும். தமிழுக்குப் பகையாகும் இதுகள் தமிழ்ப் புலவர்களை, சங்க இலக்கியத்தை, மரபு வழியைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கூவும் நேர்த்தியைப் படம் பிடித்துத்தான் பார்க்கவேண்டும். தமிழால் வாழும் தமிழ் இதழ்கள்—தமிழர்களிலேயே கொள்கையின்றி வாழும் இரண்டும் கெட்டான்கள் இப்பிறமொழிப் புகுத்தலை—தமிழ்ச்சொற் கொலையை ஏற்கின்றனர்; ஏற்கவைக்க முயல்கின்றனர்.

“குட்டுதற்கோ பிள்ளைப் பாண்டியன் இங்கில்லை” எனத் தொடங்கும் ஒரு தனிப்பாடல் போல, இன்று மறைமலையடிகள் இல்லை; கணக்காயர் பாரதியார் இல்லை என்ற நெஞ்சமுத்தம் இப் புல்லுருவிகளுக்கு.

உதிர்ந்துவிடும் இலைதழைகளாம் இதுகளை உதறிவிட்டுப் புதுக் கவிதைகளிலேயே புதுமைமிகுந்த கவிதைகளை, மொழி வளம் சிதையாத கவிதைகளைத் தொகுத்துப் பாராட்டும் காலம் வந்திருக்கிறது. சிற்பத்தொழில் தெரியாதவன் கோயில் கட்டமுடியாது; மொழி நலம் அறியாதவன் காவியம் தீட்டவோ, கவிதை யெழுதவோ முயலுதல் இயலாது என்ற உண்மையை அனைவரும் ஒப்புங்காலம் உருவாகியிருக்கிறது இத்தகைய காலத்தும் “நாச்சியப்பன் பாடல்கள்” போன்ற மரபுக் கவிதைகள் வெளிவருகின்றன என்பது சிந்தனைக்குரியது. கலிவெண்பாவும், விருத்தமும் தமக்குக் கைவந்த கலை என்பதைப் பாவலர் நாச்சியப்பன் இந்நூலில் தெளிவுபடுத்துகிறார். தமிழ் ஆற்றலுடைய மொழி; பாட்டு வடிவத்திற்கு ஏற்ப நெகிழ்ந்து கொடுக்கக் கூடிய நெளிவுகளிவுள்ள மொழி. கலிவெண்பாவில் கதைப் பாங்கான ஒரு செய்தியை, எவ்வாறு ‘ஓட்டமும் நடைய’ மாகச் சொல்லிச் செல்ல முடியும் என்பதற்கு இந்நூல் தக்க எடுத்துக்காட்டு.

பாட்டு பழைய பாட்டையிலேதான் செல்கிறது. எனினும் புதுமையாக இதிற் சமுதாயப் பார்வை தலை நீட்டுகிறது. எல்லாமே கதைக் கவிதைகள்தான், பெரும் பாலும். 'காவலர் இல்லத்தில்' என்பது ஒரு சிறுகதை. எல்லை மீறித் திரைப்படம் பார்க்கச் சென்ற ஏந்திழையாள், காதலனைக் காவலர் இல்லத்தே மணம் முடிக்கப் பெறுவது, ஒரு 'செய்தி' போன்ற நிகழ்ச்சியே!

காவல்துறை அதிகாரியே திருமணத்தை நடத்தி வைக்கின்றார். எனினும் காதல் நிகழ்ச்சிகளைப் பச்சையாய்க் கூறாமல், பக்குவமாய் வெளிப்படுத்துகிறார் பாவலர்.

படத்தில் வருங்காதல் பார்க்கும் பொழுதில்
மடப்பெண் அவள்செய்த மட்டற்ற செய்கையெலாம்
ஈண்டுரைத்தல் காதல் இலக்கியத்திற் காகாதாம்.
தீண்டும் இரண்டுகிளிகள் தேர்ந்தநல்லின்பத்தைப்
பாரறியக் கூறுவது பச்சை மொழியாகும்
ஊரறியக் கூறல் உயர்ந்த செயலன்று (பக்.7)

இன்று இளைஞர்கள் பெண்களைக் கண்டால் 'வெறி'ப் பதையும் பின்தொடர்வதையும் கண்டு மனம்நொந்து ஆசிரியர் விண்டுரைக்கும் பாவடிகள் காரசாரமானவை.

பக்கத்தே போய்நின்றான்; பல்வரிசை தான்விரியக்
கெக்கக்கே என்று சிரித்தான்; திரும்பினான்
அள்ளி விழுங்குபவன்போல் ஆவலொடு
தான்பார்த்தான். (பக். 15)

பாவலர் நாச்சியப்பன்,

நோக்கம் இலையென்று நோக்கும் விழிமொழியே
யார்க்கும் உரைத்துவிடும்; அததை உணராமல்
பின்தொடர்ந்து பின்தொடர்ந்து பேதையரைத்
துன்புறுத்தும்
வன்மனத்துப் பேயர்களால் வாடும்திருநாடே! (பக்.18)

ஏனவும்,

உன்மூலம் கண்ணப்பன் உன்ம வெறிபிடித்த
செந்நாய்போல் நானும் தொடர்ந்து திரிந்தான் (பக்.18)
எனவும் கழறும் பொழுது, அவர் நெஞ்சத் துடிப்பை நம்மால்
உணரமுடிகிறது.

‘காவலர் இல்லத்தில்’ மட்டுமன்றி ‘வாழவைத்தான்’
‘இனியபாதி’ என்ற கதைப் பாடல்களிலும் ‘இளவரசி
முல்லை’ என்ற வரலாற்றுக் கற்பனைப் பாடலிலும் பிறவற்றி
லும் பெண்மைக்கு இழைக்கப்படும் தீங்கைக்கண்டு ஆசிரியர்
கொதித்தெழுந்து சீறுவதையே காண்கிறோம்.

‘வங்கங்கடந்த மங்கை’ நகரத்தார் சமூகக் கதைபோல
மின்னுகிறது. அழகம்மை, மூன்றாண்டுப் பிரிவு எல்லாம்
இனம் காட்டும் குறிப்புக்களாகும். இந்த நாட்டின் ‘இருள்
அகன்றிடவும் ஒளி பெருகிடவும்’ பாவலர் காணும் கனவுகள்
பலவாகும்!

நாச்சியப்பன் பாடல்களிலேயே, ‘பண்பின் பரிசு’
தீண்டாமைக் கொடுமையை மையமாகக்கொண்டு, மிகச்
சிறப்பாக விளங்குகிறது. அவர் ஒரு காலத்தில் என்னைப்
போல் பெரியாரின் கூடாரத்தில் வளர்ந்த புரட்சிச் சிந்தனை
உடையவரே. ‘ஈரோட்டுத் தாத்தா’ என்ற அவர் பாடலும்
இதனை வெளிப்படுத்தும். ஒருபுலையன் தொட்டுக்காத்ததால்,
ஆற்றில் விழுந்து தப்பித்த உயர்குலத்து மகள் தீட்டாகி
விட்டாள் எனக் கொதிக்கும் ‘புருஷர்களை’ நாம் இப்
பாடலில் காண்கின்றோம். கதை முடிவு என்னவோ
நந்தனாரைப்போல இருக்கிறது. ஆயினும் தாகூர்
‘புலைச்சியைப்’ போல், இப் பாடலும் படிப்பவர் மனத்தில்
கிளர்ச்சியைத் தருகிறது. ‘பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கமும்’
சிறந்த சீர்திருத்த மனப்பான்மையை வளர்ப்பதாகவுள்ளது.

பொதுவாக அழகிய கவிதைகள்; சீரிய கூரிய செழுந்
தமிழ் வழக்குகள்; சீர்திருத்தப் பார்வை; பெண்மையின்

உயர்வுக்கு வாதிடல்; தீமையைக் கலங்காது கண்டித்துக் கழறுதல்; நல்ல உவமைகளைக் கையாளுதல்; பெரும்பாலும் கதைப்பாங்காகவும் சிறிது காப்பியப் புனைவாகவும் பாட முயலுதல் ஆகியவை இந்நூற் சிறப்புகளாம்.

பாவலர் நாரா நாச்சியப்பனவர்கள் 'மருமக்கள் வழி மான்மியம்' போல, 'சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்' போல நல்ல நகைச்சுவை அங்கதங்களைப் படைக்க வேண்டும். அவர் பாட்டு இக்காலச் சமுதாயத்தைப் படம்பிடித்தாற் போல் காட்டவேண்டும். அத்தகைய வளர்ச்சியை இத்தொகுப்பில் காண்கின்றோம்; இன்னும் நிரம்ப ஏதிர்பார்க்கின்றோம்.

13-6-1980

தமிழ்நாள்

அன்றலர்ந்த புதுமலர்

டாக்டர் பொன். கோதண்டராமன் (பொற்கோ)

இளநிலைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

கவிஞர் திரு நாச்சியப்பன் அவர்களின் பாடல் தொகுப்புகளில் ஒன்றாகத் திகழும் இந் நூலைப் படித்து மகிழும் வாய்ப்பினை இந்நூலாசிரியர் எனக்கு அன்போடு வழங்கினார். நூல் முழுதையும் சலிப்பில்லாமல் மகிழ்வோடு படித்து முடித்தேன். அந்த அளவுக்கு இந்த நூலில் புதுமைகளும், தனித்தன்மைகளும் அமைந்துள்ளன.

உரைநடையில் அமைந்துள்ள இக் காலச் சிறு கதைகளோடு ஒப்ப வைத்து எண்ணத் தக்க வகையில் ஒவ்வொரு கவிதையும் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு கவிதையையும் ஒரு சிறு காவியம் என்று சொன்னால் தவறில்லை. இந்த நூலில் காணும் ஒவ்வொரு சிறு காவியமும் சிறந்த நோக்கத்தின் அடிப்படையில் எழுந்துள்ளது என்பது இந்த நூலை ஒரு முறை படிப்பார்க்கும் நன்கு விளங்கும். இன்றைய சமுதாயத்தின் தேவைக்கு ஏற்றபடி புதுமைக் கருத்துகளையும், புரட்சிக் கருத்துகளையும் அழகுற அமைத்துக் கவிதைகளைப் பின்னியிருக்கிறார் ஆசிரியர். புதுமைகளையும் புரட்சிகளையும் படைப்பதோடு காக்க வேண்டிய சிறந்த சில பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் போற்ற உரிய இடம் தரும் போதுதான் ஒரு கவிஞன் மக்கள் மனதில் இடம் பெற்று உயருகிறான். கவிஞர் நாச்சியப்பன் அவர்கள் தம் கவிதைகளின் மூலம் வழங்கியுள்ள கதைகளில்

போற்றத்தக்க பண்பாட்டுக் கூறுகளைச் சிறப்புறப் போற்றியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஒவ்வொரு கவிதையும் ஒரு கலைப் படைப்பாகத் திகழ்கிறது.

இவருடைய கவிதையில் காணும் மொழிநடை இனிய எளிய நடையாக அமைந்துள்ளது. கவிதையில் ஆர்வம் கொண்ட யாரும் இவர் கவிதைகளை எளிதில் படித்துச் சுவைக்கலாம். எடுத்துச் சொல்லும் கருத்துகளும் இங்கே இவர் ஆண்டுள்ள சொற்களும், தொடர்களும் இன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தோடு தொடர்புடையனவாக இருப்பதால் இங்கே காணும் கவிதைகள் உயிரோட்டம் உடையனவாகவும், ஆற்றல் மிக்கனவாகவும் உள்ளன. இன்றைய உலக நடைக்கேற்ப இவர் எடுத்தாண்டுள்ள சொற்களும் தொடர்களும் பல இடங்களில் நம் மனத்தைக் கவர்ந்து கவிதைகளோடு நம்மை எளிதில் ஒன்று படுத்துகின்றன.

நூலில் பல்வேறு இடங்களில் மிகப்பெரிய சீர்திருத்தக் கருத்துகளைப் பழமைவாதிகளும் தம்மை மறந்து ஒப்பு கின்ற வகையில் திறம்படவும், சுவை படவும் இந் நூலாசிரியர் வழங்கியிருக்கிறார். இது இந்நூலாசிரியரின் தனித்திறம்.

மரபு, புதுமை ஆகிய இரண்டையும் இணைக்கின்ற இயல்பு பொதுவாக நல்ல கவிதைகளுக்கு உண்டு. இவருடைய கவிதைகளில் காணும் உவமைகள் இந்த உண்மையை நமக்குப் பளிச்சென விளக்குகின்றன. இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலுக்கு ஏற்றபடி ஆசிரியர் பல புதிய உவமைகளைப் படைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார்.

மக்கள் வழக்கில் நன்கு இடம் பெற்றும், இலக்கியத்தில் இடம் பெறாத சில நல்ல வழக்குச் சொற்களுக்கு இந் நூலாசிரியர் இலக்கியத் தகுதி வழங்கியிருக்கிறார். இத்தகைய வழக்குச் சொற்கள் பக்குவமாக இந்நூலில் ஆளப்பட்டிருப்பதால் இவருடைய கவிதைகள் அன்

றலர்ந்த புது மலர்போல் புதுமைப் பொலிவு பெற்று விளங்குகின்றன.

கற்பனைத் திறம் இல்லாத யாரும் இலக்கியப் படைப்புத் தொழிலில் ஒருபடி கூட முன்னேற முடியாது. கற்பனையை வேண்டத்தக்க கற்பனை, வீண் கற்பனை என்று இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டால் இந்த நூலில் காணும் கற்பனைகளில் வீண் கற்பனையே இல்லையென்று சொல்லலாம். இந்நூலில் காணும் பல கற்பனைக் காட்சிகள் உயிரோவியங்களாக நம் கண்முன் வந்து நிற்கின்றன.

கவிஞர் நாச்சியப்பன் அவர்கள் மரபு பிறழாத யாப்பில் இயல்பாகவே இந்தக் கவிதைகளைப் பாடியிருக்கிறார். வெண்பா யாப்பையும், வீருத்த யாப்பையும் மிகுதியாகக் காணுகிறோம்.

கவிதையும் உரைநடையும் உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் இரண்டு கண்கள் போல அமைந்தவை எனலாம். உள்ளமும் உணர்வும் இருக்கும்வரை கவிதைக்கு உரிய இடத்தை யாரும் குறைக்கவோ, மறுக்கவோ, மறைக்கவோ இயலாது. கவிதைகளை 1. ஓசை நயத்தைப் போற்றும் கவிதைகள், 2. ஓசை நயத்தைத் துறந்த கவிதைகள் என்று இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். இந்த இரு பிரிவுகளும் கவிதைகளின் இரண்டு பிரிவுகளே தவிர எதிரிகள் அல்ல. மரபுக் கவிதைகள் புதுக்கவிதைகள் ஆகிய இரண்டு வகைக் கவிதைகளிலுமே நல்ல கவிதைகளும் உண்டு; வெற்றுக் கவிதைகளும் உண்டு. கவிஞர் நாச்சியப்பன் அவர்களின் கவிதைகள் மரபுக் கவிதைகளில் வரவேற்கத்தக்க நல்ல கவிதைகள். கதைகளைச் சிறு காவியங்களாகப் பாடும் இத்தகைய புதிய முயற்சிகள் வரவேற்கப்பட வேண்டும். தமிழகம் கவிஞர் நாச்சியப்பன் அவர்களின் நன்முயற்சியைப் பாராட்டி ஊக்குவிக்கும் என்று பெரிதும் நம்புகிறோம்.

அறிவியக்க மின்வெட்டு

டாக்டர் தா. வே. வீராசாமி

இணைப் பேராசிரியர்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

அடையாறு, சென்னை-600 020

இருநெறி

கவிதை வெள்ளம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் கரை புரண்டு ஓடியது. நாட்டு விடுதலை இயக்கத்துடன் சமுதாயச் சீர்திருத்த இயக்கமும் வீறுநடை இட்டுச் சென்றது. முன்னதன் பயணம் பாரதியின் வழியில் சென்றது என்றால் பின்னது பாரதிதாசனின் வழியில் சென்றது, இரண்டின் இடைவெளி தொடக்கத்தில் சின்னஞ்சிறிதாக இருந்தாலும் வரலாற்றுப் பாதையிலே அவற்றின் வளர்ச்சி தனித்தனிக் கிளைகளாக வெளிப்பட்டுள்ளது. அவ்வளர்ச்சியில் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் குரலைச் செவ்விய நெறியில் எடுத்துக் காட்டுவது 'நாச்சியப்பன் பாடல்கள்'.

புரட்சிக் கவியின் நெறி

புரட்சிக் கவி என்ற பெயரைத் தாங்கி வெளிவந்த கவிதை நெறி எத்தனையோ 'மாந் தோப்பில் மண'மாக, மணம் வீசிற்று. 'சஞ்சீவி பர்வதச் சார'லாய்ப் பொழிந்தது. 'எதிர்பாராத முத்த'மாய் இனித்தது. இத்தகைய புரட்சிக் கவியின் நெறி இனிய தென்றல் வடிவம் தாங்கி நாச்சி யப்பன் பாடல்களாய் உலா வரும்போது பாரதிதாசனின் பாநெறி பூவிரி காணரியாய்ப் புதுப் பொருள் பல தாங்கிப் பழைய பண்பாட்டு முரசு கொட்டும் பாங்கினைக் கேட்க முடிகிறது.

பழைய கரு - புதிய நெறி

பழைய கருக்களைக் கையிலெடுத்து பழந்தமிழ்ச் சொற்களையும் தொடர்களையும் பின்னிவிட்டு புதிய மறுமலர்ச்சி வேகத்தைக் குழைத்தெடுத்துப் புத்தாரம் பூட்டும் நிலை அந்நெறியில் காணும் போக்கு. கவிஞர் நாச்சியப்பன் அந்நெறியிலே அடியிட்டுச் செல்கிறார். ஆயினும் புதிய காலத்தில் தோன்றியுள்ள பல மாற்றங்களை அவருடைய கவிதைக் கண் காணாமலில்லை; சீர்திருத்த மனம் சிந்திக்காமலில்லை. பாரதிதாசனின் புரட்சிக் குரலில் மின்னிய புத்தொளியின் வேகத்தை உணர்ந்த பின்னர் இன்றைய சமுதாயத்தின் மாற்றங்கள் சிலவற்றையும் கவிதை உலைக் களத்தில் இட்டுக் காய்ச்சி வடித்துத் தந்துள்ளார்.

காதல் பாதை

அமுதவல்லி செல்லத் துரையின் காதலைச் சோலையிலே சுதி எழப் பாடத் தொடங்கினாலும் இன்றைய நிலைக்கு ஏற்ப காதல் பாதை திரைப்பட அரங்கிற்குச் செல்லுகிறது. பெண்மையின் செயல்கள் திரையரங்கச் சூழலில் படமும், காதல் மடமும் இணைகின்ற வகையில் உருவாகின்றன. பாரதிதாசன் வழி சற்றும் சிதையாமல்,

ஈண்டுரைத்தல் காதல் இலக்கியத்திற் காகாதாம்

என்று திரையிட்டு மறைத்து விடுகின்றார் கவிஞர். காதல் காவலர் கண்காணிப்பால் காவல் நிலையத்திற்குச் செல்ல பெற்றோர், அதிகாரிகள் கூடி நடத்திய பேச்சுகளால் இல் வாழ்க்கை மலர்கிறது. காதல் வாழ்வில் பொய்ம்மை புகுந்து திரையிட்டு மறைக்கும்போது மெய்ம்மை அறம் நல்வழி காட்டினால் பழைய அகவாழ்வு மலரும் என்ற அறிவு

நெறியைக் கூறாமல் கூறிக் 'காவலர் இல்ல'த்தில் காதல் பயிர் வளர்க்கக் கவிதை நீர் வார்க்கின்றார் கவிஞர்.

காதல் என்பது தங்கு தடையின்றிப் பொங்கிப் பரவி வரும் வெள்ளம் அன்று. அன்றைய திணைப்புனமும், அருவியும், நீர்வரவும் காதல் களங்களாக இன்றைய சூழலில் அமைதற்கு இயலாதவை. இதனை உணர்ந்த கவிஞர் தட்டெழுத்துப் பயிலும் கல்வி அகத்தில் காதல் என்ற பெயரில் வெறிநாய்கள் மேய்வதையும், பெண்ணை மணப் பதுடன் அவள் சொத்தைக் களவாடும் வாய்ப்பாகச் சூழ்ச்சித் திட்டம் தீட்டுவதையும் கண்டுமனம் துடிக்கிறார். பொய்ப்பழி தூவத் தயங்காத புல்லர் கூட்டத்திடையே தெய்வமகனாக ஆணழகன் ஒருவன் உருவாவதையும் அவன் 'பைங்கிலிகளைக் கொத்தப் பறக்கும் கொடும் பருந்து'களை விரட்டுவதையும் நல்லுணர்வு பரப்பு நாட்டில் நல்லறிவுக் கருத்தைப் பரப்புவதையும் வாழவைத்தான் வாயிலாக எடுத்துரைக்கிறார் கவிஞர்.

திருமணத்தின் பின்

திருமணம் என்பது மனநிறை வாழ்வில் அல்லாமல் மூட நம்பிக்கைப் பஞ்சாங்க மூட்டையில் இல்லை என்பதைப் பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கம் கிழிபடக் காட்டுவதுடன் ஒருவன் ஒருத்தி என்ற மண ஒப்பந்த வலிமையை 'வங்கங் கடந்த மங்கை' வாழ்வில் புலப்படக் கவிதைச் சிறகடிக்கிறார் நாச்சியப்பன்.

'பாதி' வழி

'கைலைபாதி காளத்தி பாதி' பாடிய சமய நெறியைத் தமிழ்ப்பாவுலகம் நன்கறியும். அந்நெறியின் வடிவை மட்டும் தாங்கிப் பிடிப்பது போல் காட்டி 'இனிய பாதி' என்ற தலைப்பை ஈந்துள்ளார் கவிஞர். புதிய வரவுக்கேற்பப்

பேருந்தில் மகளிர் வண்டி புகுகிறது. ஆணின் வீழ்ச்சி 'காதல்' மலர்ச்சியாக மாறும்போது இனிய பாதியின் வடிவம் மெள்ள வெளிப்படுகிறது. ஆயினும் இனியபாதியின் பின்னர் இன்னொரு விளங்குகிறது. மாறுவேடம் போன்ற சிறுசிறு கலை நுணுக்கங்கள் பாரதிதாசனின் 'வீரத்தா' யாய் 'கழைக் கூத்தியின் காதலாய், அண்ணாவின் 'வேலைக்காரி'யாய், கலைஞரின் 'ரோமாபுரிப் பாண்டிய'ராய் வெளிப்படுகின்றன. இம் மாறு வேட வளர்ச்சி பின்னர் அமைந்துள்ள 'இளவரசி முல்லை'யிலும் தாமரைப் பெண்ணை வணிகனாக மாறும் மாற்றமாக மலர்கிறது. கவிதை நெறியில் ஓர் இயக்கம் ஊட்டும் ஆற்றல் இது என்பதை இதனால் நன்கு அறிய முடிகிறது.

பொருளாதாரப் புயல்

காதல் நெறியிலே பழமையைப் புதுமை வளர்ச்சியில் சமூகவிட்ட கவிஞர், குடும்பச் சூழலில் பொருளாதாரம் புயலாக மாறிச் சிக்கல்களை உண்டாக்குவதையும் மறக்கவில்லை. 'குடும்ப விளக்'காகக் குடும்பத்தின் அமைதி அழகைப் பாரதிதாசன் காட்டும் போதே அறிவின்மையால் அக்குடும்பம் 'இருண்ட வீ'டாக இலகுவதைக் காட்டினார். அந்நிலை குடும்பமும் குடும்பத்தில் வாழும் உறுப்பினர்களும் கொண்ட உறவு நிலையை ஒட்டியது. ஆனால் வளர்ந்து வரும் சமுதாயத்தில் பொருளாதாரச் சூழல்கள் குடும்பத்தின் உருவத்தைக் குலைக்கிறது. தொழிலாளர் இயக்கங்களின் தலைவர்கள் செம்மை நெறி மாறி முதலாளிகளின் ஆசை வலையில் சிக்கித் தவறான வழியில் தொழிலாளர்களை நடத்திச் செல்லும்போது குடும்பம் சீர்குலைகிறது. அப்போது நல் வாழ்வு காண 'அறிஞர்' வழி 'முன்னேற்றச் சங்கம்' அமைப்பதைக் கவிஞர் காட்டுகின்றார்.

இன்றைய சூழலில் தொழிலாளர்களிடையே தோன்றியுள்ள பல முன்னேற்ற சங்கங்களின் 'இருப்பு நிலையை'

எடுத்துக் காட்டும் 'உண்மை' உரை இது. இந்நிலையைக் காட்டத் தூண்டியது இன்றைய வாழ்வில் கவிஞர் கண்ட 'இருள்நிலை'.

புத்த மணம்

பழைய கதைக் கருக்களையோ சூழலையோ முற்றிலும் கவிஞர் புறக்கணிக்கவில்லை. அத்தகைய சூழலில் புகும் போது அவருடைய பரந்த உலகியல் பட்டறிவு மேலோங்கி நிற்கிறது. பல நாடுகள் கற்றி வந்த விரிந்த மனக்காட்சி வெளிப்படுகிறது. இந்திய இலக்கியங்களில் வளர்ந்து வந்த வளர்ச்சி நிலை புலப்படுகிறது.

இந்திய வைதீகச் சூழலுக்கு எதிர்ச் சூழலாக எழுந்தது புத்த மதம். அதன் கொள்கை ஒளியில் தமிழிலக்கியம் படைத்துத் தந்தது மணிமேகலை. அதன் பின்னர் புத்த மதம் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் தன் ஆற்றலை மிகுதியும் செலுத்தவில்லை. சமணம் பரவிய வேகம் புத்தத்திற்கு எதிராக அமைந்தது. வைதீகமும் அதன் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்தது. இந்நிலையில் தமிழில் புத்த மணம் வீசுதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வங்க இலக்கிய வளர்ச்சியில் விவேகானந்தர் உரையும் தாகூரின் கவிதை ஒளியும் கலந்து தமிழகத்தில் பரவத் தொடங்கின. புத்தர் 'ஆசிய ஜோதி' யாக மொழி பெயர்ப்பு வடிவில் சின்னஞ்சிறு வடிவந்தாங்கிக் 'கவிமணி'க் குரலாய் ஒலித்தது. அண்டைய மலையாள இலக்கியத்தில் 'ஆசான்' பாக்களில் 'கருணா' வாக அது கலந்து மணந்தது.

தமிழ்ச் சீர்திருத்த இயக்கத்திலும் புத்தரின் அறிவும் இரக்கமும் போற்றப் பெற்றன. எனினும் இப்புத்த

வெள்ளம் போதிய அளவு தமிழ்க் கவிதையில் செல்வாக்குப் பெற்றது எனக் கூற இயலவில்லை.

எனினும் கவிஞர் நாச்சியப்பன் பாடல்களில் இச்செல்வாக்கு இளவேனிலாய் மறு வடிவம் எடுத்திருப்பதை உணரமுடிகிறது. 'பண்பின் பரிசு' என அது முதலில் வெளிப்படுகிறது. கங்கைக் கரையிலே இந்நிகழ்ச்சி உருப்பெறுகிறது. நீரிலே அடித்துச் செல்லப் பெற்ற உயர்குலமங்கையைப் புலையன் காப்பாற்றினான். உயிர் காப்பதை விடச் சாதியின் வேலியே பெரியதெனப் போற்றப் பெற்றுச் சேரிக்குத் தீவைக்கிறது பழமை. ஆத்திரம் பொங்கும்போது அன்பை வளர்க்கத் துன்பப்பகை போக்க புத்தர் வந்து புலையனைத் தன்னோடிணைக்கும் காட்சியைக் கண்கள் குளமாகக் கருணைச்சுவை வடிந்தொழுகக் காட்டுகிறார் கவிஞர்.

அரசியல் சட்டம் தீட்டிய அறிஞரும் செஞ்சோதிப் பெருமானின் அணைப்பிலே அடைக்கலம் புகும்போது சாதிச் சட்டம் பொசுக்கும்போது புத்த நெறியே பொன்னெறியாகப் பொலிகிறது இக்கவிதை நெறியில்.

ஒருத்தி ஒருவன்

மேலும் ஒருவனுக்கு இரு மகளிர் என்ற நிலை ஏற்படும் போது பின்னர் வந்தவள் அந்நிலையைப் பொருது நல்வாழ்வு காணப் 'புத்தமடம் ஒன்றுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள் பிக்குணியாய்' (பக் 86) மாறிவிடுகிறாள். இவ்வாறு குடும்பத்தில் துன்பம் வீசும் போது பாதுகாப்பை நாடி நல்ல இல்லமாக அமைவது புத்த மடம் என்று புதுவழி காட்டுகிறார் கவிஞர். வங்கங் கடந்த மங்கை என்ற பகுதியில் சேய்நாட்டு மண் மிதித்த அறிவு வளமே இத்தகைய கவிதை முடிவுகளைக் காணுமாறு செய்கிறது.

கவிஞர் பெற்ற 'சேய்நாட்டுச் செல்வம்' இத்தகைய புதிய சூழலில் தமிழ்க் கவிதைகளை உலவ விடுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கும்படி.

எதிர்முனை

புத்தமதத்தின் செல்வாக்குக் கொய்யாக் காதலாய் அரும்புகிறது. உபகுப்தன் கதை போல் தொடங்கிப் பின் உணர்வுக்கு அடிமையாகி உளம் வருந்தும் புத்த சீடன் கதையாகி அரசுச் சூழலில் நுழைந்து காதல் பொருமைத் தீயில் பொசுங்கி மறுபடியும் துறவுலகையே நாடுகிறது கதை. இங்ஙனம் துறவு வட்டம் உருவெடுக்கச் சுந்தரி —பெண்ணின் கொடியானைப் படைத்துச் செல்வது, புத்தமதக் கதைகளில் காணும் 'சுஜாதை'களின் எதிர்முனை வடிவம். இதன் வளர்ச்சியில் ஆணில் கொடியவனாக இளவரசி முல்லையில் காணும் பொன்னப்பனைக் கவிஞர் படைத்துள்ளார். அழகும் (சுந்தரி) செல்வமும் (பொன்னப்பன்) நிலையா என்ற புத்தரின் அறவழிக்குக் கால்கோள் கொள்வதாக இப் படைப்புகள் அமைந்துள்ளன.

கவிதைப் போன்

கவிதை என்பது ஆள்வோரின் பல்லக்குத் தூக்கியாக அமைந்தது பிற்காலத்தில். தொல் பழங்காலத்தில் கவிதையின் சொல்லும் தொடரும் பழங்கால மக்களின் மனத்தில் அச்சத்தை ஊட்டும் மந்திரமாக விளங்கியது. அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயன்களை அளிக்கும் என அஞ்சிப் புலவரைப் போற்றினர். ஆயினும் ஆட்சியாளரின் கை வலுக்கும் போதும், வெற்றி பல மன்னரிடத்துக் குவிந்த போதும் கவிதை அவர்தம் புகழைப் பாடும் 'பதிற்றுப் பத்து'க்களாய் மாறிவிட்டன. எனினும் ஒரு சில 'கோலூர் கிழார்'கள் பொது நலம் நாடும் புலவர்

களாய் விளங்கினர். 'சொல்லியதைச் சொல்லிவிட்டேன்; செய்வதைச் செய்து கொள்' என்ற நெறியில் கவிதை உலகம் சென்றது.

ஆனால் இறைநெறி தலை எடுத்தவுடன் 'யாமார்க்கும் குடி அல்லோம்' என்று பாடத் தொடங்கியது. அப்பாட்டின் எதிரடியாகக் கஜினி முகம்மதின் கை, இறை உருவங்களை உடைத்தெறிந்தது; கோவில்களை எல்லாம் தரைமட்டமாக்கியது. எனினும் அக்கைக்குப் பர்தோசிக் கவிஞரின் கவிதையை அணிந்து கொள்ள ஆசை எழுந்ததை வெகு நாகரிகமாக நாச்சியப்பன் காட்டுகிறார். சீர்திருத்தக்கவி உள்ளம் கஜினியின் சமயத் தாக்குதலுக்கு முதலிடம் கொடுக்கிறது. கஜினியின் கை கோவிலையும் சிலையையும் இடித்த போது,

நெற்றிக் கண் திறந்துறுத்துப் பார்த்ததாலே

நீரூனான் என்னுமொரு கதையுமில்லை

என்று அறிவிக்க மின்வெட்டைப் பாய்ச்சிவிட்டு பாலைவன கஜினி மனத்தில், கவிதைப் பசுமையின் ஏக்கத்தை மெள்ளெனத் திறந்து காட்டி காப்பியம் பாடச் செய்து அக்காப்பிய வரீயிலெல்லாம் 'தன் புகழ்மணக்கும்' வெல்லப் பாகினை வழிய விடுகிறார். அதன் ஊடே செல்வத்தின் 'பற்றுள்ளம்' படரும்போது கவிஞனை ஏமாற்றிப் பொன்னுக்கு வெள்ளிக் காசளித்த பெரும்பாவத்தைச் சுட்டும்போது சமயக் காழ்ப்பெல்லாம் பொருளாசைப் பிடியில் சிக்கும் அரசு வாழ்வை அழியாமல் காட்டுகிறார். இங்கு அரசைக் கவியுள்ளம் சபிக்கிறது. தடிபிடித்த கொள்ளையனை மன்னென்று பாடிய தவறு கருதிக் கவிஞன் உயிர் காற்றில் பறக்கிறது.

முடிவிலோ வியப்பிலாழ்த்திக் கொள்ளையின்பம் காண முயன்றான் கஜினி என்ற எதிர்த் திருப்பத்தை அமைக்க முயன்று தோல்வியைத் தழுவுவதை,

இத்தேச மக்கள்கொண்ட துயரமெல்லாம்

எழுந்தொன்றாய்ச் சேர்ந்ததுவே கஜினி நெஞ்சை

எனத் துயரக் களஞ்சியத்தைத் திறந்து காட்டுகிறார் கவிஞர். கவிஞனின் ஏமாற்றம் ஆட்சியாளர்களின் ஆளும் வேட்கை, கொள்ளை இன்பம் காணும் கொடுமை ஆகிய வற்றையெல்லாம் காட்டுகிறார். எனினும், கவிஞனின் துயரைவிட மதத்தின் வலியற்ற வடிவே கவிதையின் முற்படு பொருளாக வெளிப்படுகிறது.

‘முல்லையோ முல்லை’

முடிவாக ‘இளவரசி முல்லை’ என்ற குறுங் காவியம் இப் பாடல் தொகுதியில் தனி மணம் வீசுகிறது. கற்பின் அடையாளம் முல்லையாகப் பண்டுதொட்டு வழங்கி வருகிறது. தஞ்சை மன்னனின் மகளாக முல்லை வளர்கிறார், அவளைக் காதலித்த முத்தப்பனோ தொடக்கத்தில் காதலை வெறுத்த ‘பட்டினத்தா’ராக இருந்தவன். அவனுக்குக் காதல் பெருமையை உணர்த்திய அவன் நண்பன் பொன்னப்பனோ தாமரை என்ற பெண்ணைக் காதலித்தவன். நட்பு, காதல் என்பவற்றை பொய்யாக்கிக் காதலியைக் கை விட்டு, நண்பன் வாழ்வைக் குலைத்து, அவன் காதலியை மணந்து அரசுச் செல்வத்தைத் துயக்க, ஆசைப்படுகிறது பொன்னப்பன் மனம்.

இந்த வாழ்க்கை, இதுவரை தமிழ்க் குறுங்காப்பியத்தில் காணப் புதுமை. பொன்னப்பனைப் படைப்பதும், அவன் போக்கினை விரிப்பதும், கவிதைக்கு எளிய செயலன்று. ‘மனோன்மனீய ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் குடிலன், தன்னலம் என்ற புலத்தில் தழைத்துச் செழித்த நச்சுமரம். அவ்வளர்ச்சியில் பிறர்க்குக் கேடுபுரியும் போது புனுகு பூசும் பண்பும் கூட பிறர்க்கு அரிதாகவே புலப்படும்.

பொன்னப்பனின் நெறியோ சொன்ன சொல்லை மாற்றும் மாற்றுவாழ்க்கை! கொண்ட காதலைக் கொலை செய்யும் கொடிய கத்தி! பூண்ட நட்பைப் புறக்கணித்துக் கழுத் தறுக்கும் பொங்கு தீ!

இத்தகைய படைப்பைப் படைத்து அத்தீயினுள்ளே 'முல்லை'யையும் 'தாமரை'யையும் இட்டுக் கருகச்செய்வதும், 'முத்'தை இட்டுப் பொரியச் செய்வதும் கவிதை உலகில் காணாநிலை. அதில் வெற்றி பெற்றுள்ளது 'இளவரசி முல்லை'.

இங்கே காணும் தலைசிறந்த உவமைகள் எளியனதாம். எனினும் அவற்றின் ஆற்றல் சொல்லற்கரியன.

சூதாகக் கொலை புரிய வந்த பொன்னப்பன் கூடாரத்தில் நுழையும் செயலுக்குக் கவிஞர் நெஞ்சில் தோன்றிய உவமை இதோ:

பேனென்று கூந்தலுக்குள் நுழைந்தாற் போலே
பின்புறமாய்க் கூடாரத் துட்புகுந்தான்

எனக் கூறும்போது திருக்குறள் 'தலையின் இழிந்த மயி'ரினைக் கூறிய பெற்றிமை இங்குப் புலப்படுகிறது. இவனுடைய இழி செயலால் கவிஞர் உள்ளக் கசப்பெல்லாம் திரள்வதால் 'சுண்டெலி'போல் பின்புறமாய் நழுவிச் சென்ற காட்சியைக் காட்டும்.

நாளும் காணும் எளிய பொருள்கள், எனினும் படிப் போர் மனத்தில் அருவெறுப்பைப் பாய்ச்சிக் கதை மாந்தரின் உண்மை வடிவை உணர்த்துவதில் பெருவெற்றி பெறுகின்றன.

அதேபோன்று முல்லை, 'காவியம்போல் அழகுடையாள்' எனவும் கவிஞர் காட்டத் தவறவில்லை, இவ்வாறு

நாச்சியப்பன் ஏடெல்லாம் எளிய உவமை மணக்கும்.
அவற்றிலெல்லாம் கவிஞரின் தனிமனம் புலப்படும்.

இத்தகைய பாடல்கள் சீர்திருத்த மணத்தில் “ஈரோட்டு
நெறி”யில் ‘வாழ்வளிக்க’ முயலும் பகுத்தறிவு நெறி.

பழமைக் கருவும் புதுமைக் கருவும் உருவாக, எளிய
அணிகள் மின்ன, தெள்ளுநடை சலசலக்க உங்கள் முன்
‘நாச்சியப்பன் பாடல்கள்’ இன்றைய உலகைக் காட்ட
முயன்று வெற்றி பெற்றுள்ளன.

26-5-1980

வீ

கற்பனை சிறக்கும் கருத்துக் கோவை

டாக்டர் ந. வீ. செயராபன்
இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த் துறைத் தலைவர்,
தமிழ்நாடு லேளாண் பல்கலைக் கழகம்,
கோயமுத்தூர்—3.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஒரு மறுமலர்ச்சிக் காலம். சிறுகதை, புதினம், நாடகம் முதலாய இலக்கிய வகைகள், செய்யுள் ஊடகத்தை விடுத்து, உரைநடை வடிவில் படைப்பிலக்கியங்களாக இக் காலத்தில் உருப்பெற்று வருகின்றன.

செய்யுள் ஊடகத்தின் கட்டமைப்பில் அண்மைக் காலத்தில் மேலைநாட்டுத் தாக்கம் படிந்தது. இதனால் செய்யுளின் கட்டமைப்பு நெகிழ்ந்தது; படிப்படியாகச் சிதைந்தது; இறுதியில் 'வடிவற்ற உரு'வாக உருக் கொண்டது. 'புதுக்கவிதை' என்ற பெயரில் 'கவிஞர்களின்' மனப்போக்குக்கு ஏற்ற வகையில் பலவேறு வடிவங்கள் உருவாகின.

'இலக்கணச் செங்கோல், யாப்புச் சிம்மாசனம், எதுகைப் பல்லக்கு, மோனைத் தேர்கள், தனிமொழிச் சேனை, பண்டித பவனி' - இவை எதுவுமில்லாத நிலையில் 'கருத்துக்கள் தம்மைத் தாமே ஆளக் கற்றுக் கொண்ட புதிய மக்களாட்சி முறை' என்ற முழக்கத்துடன் புதுக் கவிதை நாயகர்கள் தமிழிலக்கிய வீதிகளில் ஆரவாரத்தோடு உலா வந்தனர்.

இவற்றுக்கிடையே மரபுக் கவிதை மலர்களும் ஆங்காங்கே பூத்து இலக்கியச் சோலையில் இனிய நறுமணத்தைப் பரப்பின. புதுமைப் பொலிவோடு நறுமணம் பரப்பும் வண்ணக் கவிதை மலர்களில் கவிஞர் நாரா நாச்சியப்பனின் படைப்பிலக்கியமாகிய இந்த எண்ண மலரும் ஒன்று.

கவிஞர் நாரா நாச்சியப்பன் தமிழிலக்கிய உலகுக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்; காட்சிக்கு எளியர்; நிலையில் திரியாது அடங்கிய தோற்றத்தர்; ஆழ்ந்த புலமை நலம் வாய்க்கப் பெற்றவர்; அமைதி கொண்ட உருவினர்.

நாரா நாச்சியப்பனின் கவிதைகள் மரபு உலையில் சுவையோடும் மணத்தோடும் ஆக்கப்பெற்ற புதுமைப் பொங்கல்; வடிவால் பழமை மணமும், பொருளால் புதுமைச் சிறப்பும் கலந்து, கற்பனைச் சிறப்புடன் இலங்கும் கருத்துக் கோவை.

இந்நூலில் பன்னிரண்டு கவிதைக் கதைகள் உள்ளன; இவற்றுள் சில உண்மைச் சம்பவங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை. சொல்லழகு, பொருள் நயம், சந்தச் சிறப்பு, கற்பனைக் கவின், உவமை நலம் ஆகிய அனைத்துக் கோணங்களிலும் ஒவ்வொன்றும் மற்றொன்றை விஞ்சியுள்ளன.

களவுக் காதலில் திளைத்த மணி—அமுதவல்லி என்னும் தலைமக்களின் திருமணம் காவலர் இல்லத்தில் எளியமுறையில் நடப்பதை விளக்கும் கதைக் கவிதை 'காவலர் இல்லத்தில்' என்ற முதல் கவிதை.

தென்றல் வரக்கண்டு தேன்கொண்ட பூவினங்கள்
நின்று தலையாட்டி நீண்டசுகம் கண்டிருக்கும்
வண்டுவந்து கூடி மகரயாழ் மீட்டிநின்று
கொண்ட நலம்பாடிக் கொண்டிருக்கும்; பக்கத்து

நின்று வளர்ந்துகனி நீட்டும் மரங்சளிலே
 சென்றிருந்து பச்சைக் கிளிகள் பழம்பருப்புத்
 தின்று பறந்திருக்கத் தேனான நல்லிசையை
 வென்று குயில்பாடும் வேளையொரு சோலையிலே

என நூலின் நுழைவாயில் இனிய சோலைக் காட்சியொடு
 நம்மை வரவேற்கின்றது. சோலையின் அழகுக் காட்சி இக்
 கவிதை மலர்ச் சோலையின் சிறப்பையும் கவினுறச் சித்திரிக்
 கும் கட்டளைக்கல்லாக விளங்குகின்றது.

கவிஞரின் வண்ணனைக் கற்பனைக்கு ஒரு சான்று: அமுத
 வல்லியின் கண்ணீரை வண்ணிக்கும் கவிஞர் 'வெட்டும் விழி
 யூறி வீழுங்கண் ணீரருவி பட்டிதழின் கன்னத்தில் பாய்ந்து
 வரக் கண்டானே' எனப் பாடுகின்றார். இங்கு அமுதவல்லி
 யின் கண்ணீர் மட்டும் பாய்ந்தோடவில்லை; கவிஞரின்
 கற்பனை ஊற்றும் பெருக்கெடுத்துப் பீறிட்டுப் பாய்கிறது.

இக்கதையின் இறுதிக் காட்சியில் 'வாழை மரமின்றி,
 வளர்க்கும் நெருப்பின்றி, மேளமுழக்கின்றி, வேதமொழி
 யின்றி' மணி அமுதவல்லிக்குப் பூமாலை சூடும் காட்சி
 கவிஞரின் சமுதாயப் புரட்சி காணும் வேட்கையை விளம்பு
 கின்றது.

கோதையென்னும் பெயர் கொண்ட கோதையை
 அவள் மாமன் மகன் மாதவன், கண்ணப்பன் என்னும்
 கயவனிடமிருந்து காத்து மணங்கொண்ட நிகழ்ச்சியை
 விளக்கும் கதை 'வாழவைத்தான்'.

பிறமொழி பேசும் போலி நாகரிக இளைஞர் சமுதாயத்
 துக்குக் கவிஞரின் சொற்கள் சாட்டையடியாய் விழுகின்றன.

தான்பிறந்த நாட்டுத் தமிழ்மொழியில் பேசாமல்
 வான்வழியே வந்து குதித்திங்கு வந்தாற்போல்
 ஆண்டு கழிந்த அயல்நாட் டவன்மொழியில்
 வேண்டுமென்றே பேசித்தாம் மேன்மையுள்ளார்

போல் நடித்து...

இங்ஙனம் கவிஞரின் சாட்டைச் சொடுக்கு நீண்டு செல்கிறது.

திருமணத்தின் மேளம் கொட்டுகிறது; முழக்கம் காதைச் செவிடாக்குகின்றது.

பட்டுப் படுபடெனத் தட்டுக் கெடுகெடெனக்
கெட்டுக் கிடகிடெனக் கெட்டிமே ளம்முழங்கும்

எனக் கவிஞர் ஒலிக் குறிப்பு மொழியாட்சியால் படிப்போர் வாயினுள்ளேயே மேளமுழக்கம் நிகழ்த்தச் செய்து விடுகின்றார்.

கொண்ட மனையானை விடுத்து கண்ட பெண்களின் பின்னே சுற்றிக் 'காதல்' செய்யும் கயவனுக்குப் புத்தி புகட்டும் நீதியைக் கொண்டது 'இனிய பாதி' என்னும் கதை. சந்த இனிமை பயின்ற கலிவெண்பா யாப்பில் கவிஞரின் கற்பனையோட்டம் இங்குத் துள்ளாட்டம் போடுகின்றது.

'ஊரவர் கௌவை எருவாக, அன்னை சொல் நீராக மலை மலரும் இந்நோய்' என்று வள்ளுவர் கூறும் காதல் நோய்ப் பயிர்க் காட்சியைக் கருத்திலிருத்தி

பார்வை தொடக்கிவைத்த பாசம் உரையாடல்
நீரால் வளர்ந்து நெடும்பயிராய் முற்றி
உளங்கலக்கும் காதல் உருவெடுத்து நாளும்
வளம்பெற்றுயர்ந்து வளர்ந்து செழித்ததுவாம்

எனவரும் காதல் பயிர்க்காட்சியைக் கவிஞர் காட்டுகின்றார்.

கங்கையில் மூழ்கிய கன்னியொருத்தியைக் காத்தான் ஒருவன்; காத்தவன் 'புலையன்' ஆதலால் அவனுக்குத் தண்டனை வழங்கியது உயர்மட்ட சாதி; பொங்கியெழுந்தான் புலையன்; அந்நிலையில் 'புலையனை'ப் புத்தர் அரவணைத்

தார். இக் கருப்பொருளைக் கதையாகக் காட்டுகின்றது 'பண்பின் பரிசு'.

நதியைப் பெண்ணாக உருவகிக்கும் மரபு நிலைதிரியா மாட்சியுடன் 'பொங்கி நுரைததும்பிப் புன்னகைசேர் மங்கையைப்போல் கங்கையெனும் தெய்வமகள்' எனக் கவிஞரின் வண்ணனை உருவகத்துடன் 'பண்பின் பரிசு' தொடங்குகின்றது. காசி நகரத்து இளம் பெண்கள் குழுவொன்று கங்கையாடச் செல்கிறது. கவிஞரின் சொல்லோவியமும் இங்குத் தொடர்கிறது. 'மேற்குலத்தார் தம்மினத்துப் பெண் மக்கள்; தங்க நிறமுடையார்; விம்மித்திரியும் பருவத்தார்; வாழ்க்கையெனுய் வையத்தடியெடுத்து வைக்காத வண்ணங்கள்; கொய்யாக் கனிகள்; குறும்பு விளையாட்டார்'—கவிஞரின் வண்ணனையில் எளிமையும் இனிமையும் கண் சிமிட்டுகின்றன.

'பண்பின் பரிசு' கவிஞரின் உவமைப் பரிசுகளாலும் விம்மிப் பூரிக்கின்றது.

செய்த குறும்புச் செயல்கள் கணக்கெடுத்தால்
பெய்த மழையில் பெரிதாகும்

சென்றால் உயிர்க்கச்சம் செல்லா விடில் தலைவர்
கொன்றாலும் அச்சமெனக் கோழை நடுங்குதல்போல்

வந்த புலிக்கஞ்சி ஓடும் வழிப்போக்கன்
சிந்தை கலங்கமலைப் பாம்பெதிரே சேருதல்போல்

காலகண்டன் வந்தக்கால் கட்டிமார்க் கண்டேயன்
ஓடிச் சிவலிங்கம் ஒன்றித் தழுவினாற்போல்

உவமைகள் தொடர்கின்றன; அவற்றை விரிப்பின் அகலும்; தொகுப்பின் எஞ்சும்.

அடுத்து வரும் கதைக் கவிதை 'பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கம்' காதலித்த பெண்ணை மணந்து, பின்னொரு நாள் அவளைத்

தனியே விடுத்துச் சூதாய்ப் பிரிந்தான் தலைவன். தலைவி அவனைத் தேடி இல்லம் சென்றாள். தலைவியைப் பிரியுமாறு பம்பாயிலுள்ள பஞ்சாங்கக்காரன் கூறினான் எனச் செய்தி அறிந்தாள் அவள். தோழியின் ஆலோசனைப்படி, மீண்டும் தலைவன் இல்லம் சென்று போராடி உரிமையை நிலைநிறுத்து கிறாள் தலைவி. இக்கதையைக் கவிவெண்பா யாப்பில் கூறுவது 'பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கம்.' சமுதாயத்தில் புரையோடிய பொருளற்ற மூடப்பழக்கத்தைச் சாடும் கருப்பொருளைக் கொண்டது இக்கதை.

கவிஞரின் கற்பனையில் சென்னைக் கடற்கரைக் காட்சி எண்ணப் படம் விரிக்கின்றது.

சென்னைக் கடற்கரையில் சிற்றலையும் பேரலையும்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஓடித் தொடர்ந்துவந்து
மோதிக் கரைமணலை முத்திப் பணிந்தங்கே
வேதன் அடியார்போல் வீழ்ந்து மறைந்தனவே
வந்த அலைமறைய வாரி நுரையெழுப்பிப்
பிந்தி வருமலையும் பின்னும் மறைந்தொழியும்
ஒன்றொழிய மற்றொன்றே ஓங்கி உயர்ந்துவரும்
வென்றெழுமுன் னாலே விழுந்து கரைந்துவிடும்

என இங்ஙனம் கடலைகளின் கவினுறு காட்சிகளைக் கவிஞர் சொற்கோலம் புனைந்து காட்டுகின்றார். உண்மைக் கவிதைப் பெருக்கு கடலைபோலவே ஒன்றை அடுத்து மற்றொன்றாக ஓடிவருகின்றது.

காதல் திருமணத்தைக் கைவிட்டுப் பஞ்சாங்க வேதத் திருமணமாய் வேறொன்று செய்தற்குத் திட்டமிட்ட கண்ணன் செயல்தடுத்துத் தன்னுரிமைப் பட்டயத்தை நாட்டப் பயணம் புறப்பட்டாள்

என வரும் சொற்கள் சமுதாய மூடத்தனத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைக்க கோதையர் கொதித்தெழ வேண்டும் எனக் கூறாமல் கூறுகின்றன.

கட்குடியிலும் சூதிலும் கைப்பொருளை யிழந்த கணவனை விடுத்துத் தாய் வீடு சென்றாள் வள்ளி என்னும் நங்கை. தோழர்களோடு கூடிக் களவிலும் ஈடுபட்டான் கணவன். ஒருநாள் மனைவி வள்ளியையே தோழர் களவுப்பொருளாய்க் கொண்டு வந்து பங்கிட்டுக் கொள்ள முயன்றபோது அவர் களில் ஒருவராய் இருந்த கணவனுக்குப் புத்தி வந்தது. தோழர்களை விடுத்து மனைவியோடு வாழ முற்பட்டான். கலிவெண்பா யாப்பில் இக்கதை நிகழ்ச்சியைக் கூறுவது 'ஓளி மின்னல்'.

கவிஞர் இக்கதை நிகழ்ச்சியைக் கவிதையாய் வடித்துத் தந்திருப்பதில் காப்பியக் கதைகளின் தாக்கத்தைக் காண்கின்றோம்.

பார்த்திபனைப் போலிவரும் பாராளா விட்டாலும்

நேர்த்தியற்ற பெண்தொடர்பில் நிச்சயமாய்

அர்ச்சகவர்தான்!

நீதித் தருமனுக்கு நேரில்லை என்றாலும்

சூதில் அவனேதான்; தோற்பதிலும் அப்படியே

என்றும்,

தீவலம் வந்த திருவாட்டி கண்ணகியும்

கோவலர்க்கு முன்னே கொடுத்துக் கொடுத்தேதான்

வாழ்விழந்த காதை வழிவழியாய் நாமறிவோம்

என்றும் வரும் பகுதிகள் இக்கருத்துக்குச் சான்றுரைகள்.

தன் கணவன் சூதாடித் தோற்பதைச் சொல்லவும் முடியாமல், சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியாமல் வள்ளி படும் துயர நிலையை,

உள்ளத் துதித்த உரைவந்து தொண்டையிலே
 உள்ளும் புறமும் ஒருவழியும் போகாமல்
 திக்கித் திணறச் சிறுவிழிநீர் கன்னத்தே
 தொக்கித் துளித்துளியாய்த் தோளை நனைத்துவிழ
 வள்ளி யமுதநிலை

எனக் கவிஞர் பாடுகின்றார். இந்நிலை 'சொல்லாடாள் சொல்லாடா நின்றாள் அந்நங்கைக்குச் சொல்லாடும் சொல்லாடும் தான்' எனவரும் கண்ணகியின் துயரநிலையை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது அன்றோ! மேலும் வள்ளி-தோழி பாத்திரப் படைப்பும் கண்ணகி-தேவந்தி பாத்திரப் படைப்புக்களோடு ஒப்பு நோக்க த்தக்க பகுதி அல்லவா?

தன்னை விட்டுப் பொருள் தேடப் பிரிந்து சென்ற நாயகன், பொருளை மட்டுமின்றி, தன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாகப் பூவையொருத்தியையும் கொண்டான் என அறிந்து வங்கங் கடந்து சென்று தன் உரிமையை நிலைநாட்டிய செய்தியைக் கலிவெண்பா யாப்பில் கவினுறக் கூறும் கதையே அடுத்துவரும் 'வங்கங் கடந்த மங்கை.' பண்டைக்கால அகப் பொருள் மரபாகிய பொருள்வயிற் பிரிவு இக்கதைக்கு மையக் கருவாக் விளங்குகின்றது.

தொழிலாளர் சங்கங்களில் அரசியல் தலைவர் ஊடுருவல் நிகழ்த்தித் தொழிலாளர்களைத் துவளச் செய்யும் குறைபாடுகளைக் கருவாகக் கொண்ட கதை நிகழ்ச்சி 'இருளகன்றிட ஓளிபெருகிட' என்னும் பகுதி. 'இன்பத்தை ஏந்திவரும் கன்னலன்றோ இந்நாள்; மணவாழ்வில் புத்துணர்வு சேர்க்கும் நாள்; சிரிப்பும் விளையாட்டும் ஆர்க்கும் புதுநாள்; அணிமணிகள் கொண்டுவரும் வீட்டு விழாநாள்; செல்வப்பெருநாள்'—எனச் சம்பளநாளினைச் சுவையோடு வண்ணிக்கும் பகுதி சமுதாய விளக்கமாகத் திகழ்கின்றது.

கஜினி மன்னன் வரலாற்று நிகழ்ச்சியொன்றை மூலமாகக் கொண்டு அமைந்த 'பொன்னும் வெள்ளியும்' சிறந்த சந்த நயம் அமைந்த எண்சீர் விருத்தத் தொகுதி. கஜினி மன்னனுக்குக் காவியம் படைத்த புலவனின் முடிவைக் கூறும் வகையில், கஜினியின் மனமாற்றத்தை ஆசிரியர் படைத்துள்ள திறம் சுவைமலிந்துள்ளது.

சொத்தெல்லாம் பறிபோகப் பார்த்தி ருந்தும்

தூய்தான கடவுள்சிலை உடைந்த போதும்

குத்துயிராய் மக்கள்வதை யுற்ற போதும்

கொடியனையார் கற்பழிக்கப் பட்டபோதும்

இத்தேச மக்கள்கொண்ட துயர மெல்லாம்

எழுந்தொன்றாய்ச் சேர்ந்ததுவே கஜினி நெஞ்சில்

இரத்த வெள்ளத்தில் குளித்துக் களித்த மாமன்னன் கஜினியின் மனத்தில் மாற்றம் நிகழ ஒரு பாவலன் பலியான கதை இங்கு இனிய சந்தத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ளது.

இராகமாலிகைபோல, பல்வேறு பாடல்களின் சந்தக் கலம்பகமாக அளவில் விரிந்த 'கொய்யாக் காதல்' என்னும் வரலாற்றுக் கவிதைக் கதை அமைந்துள்ளது. அடுத்து வரும் 'இளவரசி முல்லை'யும் அளவில் விரிந்ததேனும் எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தக் கோவையாக விளங்குகின்றது. இவ்விரு வரலாற்றுக் கதைகளும் மீண்டும் மீண்டும் படித்துச் சுவைக்கத்தக்க களஞ்சியங்கள். கருத்துச் செறிவும் கற்பனைத் திறனும் இவ்விரு கதைகளிலும் இனிய டின்னலோடு கோலங் கொண்டுள்ளன.

இறுதியில் அமைந்த 'ஈரோட்டுத் தாத்தா' தமிழரின் தலைப்பட்ட வாழ்வில் துயர்போக்கிய தன்மானத் தந்தை பெரியார் பற்றிய கதைச்சித்திரம். கவிஞரின் சொல்லழகும் பொருளழகும் இப்பகுதியில் களிநடம் புரிகின்றன.

கவிஞர் நாரா நாச்சியப்பன், புரையோடிய சமுதாயக் கோணல்களைப் போக்கும் இனிய கதைக் கவிதைகளை மேலும் படைக்கவேண்டும்; புதுக்கவிதைப் போர்வையால் புழுங்கிக் கிடங்கும் தமிழுக்கு மரபு மணம் கூட்டவேண்டும்; பண்பாட்டுப் பொருண்மைக் கூறுகளைச் செவிமணக்கப் பாட வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளைத் தமிழுலகின் சார்பில் கவிஞருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கவிஞரின் 'நாச்சியப்பன் பாடல்களை', தமிழ் நெஞ்சங்கள் பயன் கொள்ளவேண்டும் என அன்புடன் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

10-6-1980

ந. வீ. செயராமன்

நல்ல சுவை விருந்து

திருமதி சு. இராசலட்சுமி இராமச்சந்திரன்,

எம். ஏ. எம். லிட்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர்,

அரசினர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி, சென்னை-1.

புதுக்கவிதை என்றதொரு புதியபாடல் பெருகிவரும் இந்நாளில் திரு நாச்சியப்பன் அவர்கள் மரபுநெறி பிறழாமல்—எதுகைமோனை தவறாமல்—சீரழகு குன்றாமல் தம் கவிதைகளைப் படைத்திருப்பது பாராட்டற்குரியதாகும். கவிதைக்குரிய நான்கு தகுதிகளும் இவர் கவிதையில் அமைந்து விளங்குகின்றன. ஆழ்ந்த உணர்ச்சியும், அழகிய கற்பனையுமாய் வாசகர் மனத்தைக் கவர்வதோடு மட்டுமன்றி, நல்ல வடிவமும் சிறந்த பொருளும் அமையப் பெற்று வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தும் ஒரு சிறந்த சாதனமாய் இக்கவிதைத் தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. நல்ல தமிழ்ப்பண்பைப் பாடல்கள்தோறும் அறிவிக்கும் இவர் தன் பாத்திரங்களுக்கு நல்ல தமிழ்ப் பெயர்களையும் வைத்திருப்பது, பாடலுக்கு இனிமை சேர்க்கின்றது.

இனம் பேசிக் குலம் பேசும் வழக்கொழித்து அன்புவழி காட்டும் அதிகாரியின் நல்லுள்ளத்தை முதல் கவிதை பேசுகின்றது. இக்கவிதையில் புதுமை நோக்கு காணப்படினும், நாகரிகம் என்ற போர்வையிலே இளைஞர் சமுதாயம் நெறியின்றி நடக்கும் போக்கைக் கண்டிக்கிறார். அதுவே 'இனியபாதி'யாக அமைந்துள்ளது.

கண்டகண்ட பெண்களெல்லாம் காதலிய ராய்க்
கொண்டு

வண்டு மலர்க்குமலர் தாவுதல்போல் வாழ்க்கையினைத்
தாங்கள் நடத்துவதும் தையலரைத் தூற்றுவதும்
ஈங்கித் தமிழகத்தில் எத்தனைநாள் செல்லும்,

.....முதலில் திருந்துவது
தன்கடமை என்று தனிமனிதன் எண்ணமிட்டால்
இந்தச் சமுதாயம் எப்போதோ முன்னேற்றச்
சிந்து படித்திருக்கும்

என இவர் தீமைகளைக் கண்டு சாடுவதைக் காண்கிறோம்.

சமுதாயத்தின் செல்லரித்த பகுதிகளைச் செப்பனிட்டுக்
காட்டுகிறார் 'பண்பின் பரிசு' மூலம். தீண்டாமையாகிய
நச்சுப்புகை மக்களை மறைத்து மாளச் செய்வதையும், அப்
புகை நீங்கிய நல்ல காற்றைப் பின் மக்கள் உயிர்மூச்சாய்க்
கொள்வதையும் இக்கவிதை விளக்குகின்றது.

நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வை, நிலத்தில்
யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகள் வேண்டும் புதுமைப் பெண்
னுக்கு எனப் "பம்பாய்ப் பஞ்சாங்கம்" காட்டுகின்றது.

குடிகெடுக்கும் பெருங்குடியின் அவலத்தைப் படம்
பிடித்துக் காட்டுகின்றது 'ஒளி மின்னல்'. வாழ்வில் வளம்
சேர்க்க வங்கங்கடந்த தன் காதலன்தான் வாழ்வில் தறி
கெட்டுப்போனவகை கூறக்கேட்டே, தன் வாழ்வில் வளம்
சேர்க்க வங்கங்கடந்த அழகம்மை கதையை அடுத்துப் பெற
வைக்கின்றார்.

தொழிலாளர் படும்பாட்டை எடுத்து வருணித்து
"இருளகன்றிட ஒளிபெருகிட" வழிகளைக் காட்டுகின்றது
அடுத்த கவிதை. கஜினிமுகம்மதுவின் சிறிய விளையாட்டால்
உயிரிழந்த பெருங்கவிஞன் பர்தோசியின் வரலாறு கதைப்

பாடலாய்—‘பொன்னும் வெள்ளி’யுமாய்த் தரப்பட்டுள்ளது. விலைமகளின் வன்னெஞ்சத்தால் பல நல்லுயிர்கள், வாழ்விழந்த சோகக் கதையைக் ‘கொய்யாக் காதலும்’. நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தார் நாள் எல்லை வாழ்ந்த தில்லை என்பதை, ‘இளவரசி முல்லை’யும் விளக்குகின்றன. ஈரோட்டுத் தாத்தாவின் அஞ்சலியாக ஒரு கவிதை அமைந்துள்ளது.

சுருங்கச் சொன்னால் திரு. நாச்சியப்பன் கவிதைகளைப் படித்த பின்னர், நல்ல சுவையான விருந்தை அளவாகச் சாப்பிட்டதைப் போன்ற மனநிறைவு ஏற்படுகின்றது. இத்தகைய வாழ்வை வளமாக்கும் கவிதைகளை மேன்மேலும் எழுதவேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

சு. இராசலட்சுமி இராமச்சந்திரன்

ஓரடைத் தேனின் ஒவ்வொரு துளியும்

மருதூர் ச. அரங்கராசன்

மருதூர் அஞ்சல்,

வழி-பொன்பரப்பி, திருச்சி மாவட்டம்—621710

கதை வளம் வாய்க்கப் பெற்ற அனைவரும் கவிநலம் வாய்க்கப் பெற்றவர்களாய் இருந்துவிடுதல் இல்லை. அல்வாதேதான் கவிநலம் வாய்க்கப் பெற்றவர்களும். இரண்டினுள் ஒன்றிருந்தால் பிறிதில்லை எனுநிலையே யாங்கணுங் காணக் கிடக்கின்றது. அதனற்றான் கதைவளம் ஒன்றே வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் உரைநடையில் எழுதுகிறார்கள்; கவிநலம் ஒன்றே வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் பிற மொழிக் கதைகளை மொழிபெயர்க்கப் புகுதருகிறார்கள். இருதிறனும் அமையப் பெற்றவர்கள் என்று சொல்லத் தக்கவர்களோ விரல்விட்டு எண்ணாமளவே உள்ளனர். அவர்களுள்ளும் குமுகாயம் உய்ய வேண்டும் எனும் பெரு நோக்கில் வேட்டெழுந் தெழுதுவார் ஓரிருவரே ஆவர். அவர்களுள்ளே முதன்மை இடத்தைப் பெறுகிறார் இந்நூலாசிரியரும் புலவரேறுமாய திருமலி நாரா நாச்சியப்பனார் அவர்கள். என்னை? இந்நூலுள் குமுகாய நலன் கருதாது யாண்டும் வெற்றெனத் தொடுத்திலராகலான் என்க.

‘கவிஞர்’ எனத் தமக்குத்தாமே அறிமுகமாகும் இற்றைநாட் புலவர்கள் (?) பலர் கொச்சைச் சொற்களில் இச்சை வைத்துப் பச்சை பச்சையாய் எழுதி, பண்புடை

யாளர்கள் அஞ்சிப் பதைப்பதையும் பொருளாகக் கொள்ளாது, ஏதுமறியாப் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் நஞ்சு பாய்ச்சி வருகின்றனர். இந்நிலையிற்றான் புலவரேறு நாரா நாச்சியப்பனாரின் பாப்பணி சான்றோர்க்கு மகிழ்வைத் தருகின்றது. இளமுள்ளங்களைக் கெடுக்கும் வண்ணம் மறைத்தெழுத வேண்டியதை விரித்தெழுத இவரது பண்பு இடந் தருவதில்லை. காட்டாக ஒன்றைக் குறிப்பன்:

காதலனுங் காதலியும் திரைப்படம் பார்க்கிறார்கள். படத்தில் வருங் காதற் செய்கைகளைக் கண்ட காதலி தன் காதலனிடத்து இன்பமாக இருக்கின்றாள். இச்சிறு நிகழ்ச்சியையே பாவியமாப் படைக்கும் ஆற்றலர்கள் (?) எண்ணற்றோர் இருக்கின்றனர். ஆயின், புலவரேறு அவர்களினத்துச் சேரத் தயாராக இல்லை. ஆதலாற்றான்,

படத்தில் வருங்காதல் பார்க்கும் பொழுதில்
மடப்பெண் அவள்செய்த மட்டற்ற செய்கையெல்லாம்
ஈண்டுரைத்தல் காதல் இலக்கியத்திற் காகாதாம்.
தீண்டும் இரண்டாயிர்கள் தேர்ந்தநல் வின்பத்தைப்
பாரறியக் கூறுவது பச்சை மொழியாகும்
ஊரறியக் கூறல் உயர்ந்த செயலல்ல
சற்றுக் குறிப்பிட்டால் சார்ந்தபொருள் கற்பனையால்
பெற்றுக் களித்தல் பெரியோர் கடனாகும் (ப-ள்: 7-8)

என்று பண்புறக் குறித்தமைந்தார். திருநீலகண்ட நாயனாரை “இளமைமீ தூர இன்பத் துறையினில் எளியர் ஆனார்” என்ற மட்டில் சான்றாண்மை தோன்றப் பண்புறக் குறித்தமைந்த தெய்வப்புலவர் சேக்கிழாரொடு புலவரேற்றை ஒப்புநோக்கி மகிழ்கின்றனன்.

புலவரேற்றின் கதைபுனைதிறனைத் தொடக்கத்திற் குறித்தனன். அதற்குச் சான்றாக ஒன்றனை மட்டுமியன் செய்புவன்;

கோதை என்பாட்குத் திருமணம்; வீடொடு வீதியும் விழாக் கோலம் பூண்கிறது; மேளம் ஒலிக்கிறது; மணமக்கள் மாலை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய நேரம். கோதையை அடைய எண்ணி முடியாமற் போன கயவனொருவன் அவள் திருமணத்தைத் தடுக்குங் கெட்ட நோக்குடன் முடங்கல் ஒன்றெழுதி ஓராளிடம் கொடுத்தனுப்புகின்றான். புலவரேறு கூறுகிறார்:

ஆளனுப்பி வைத்தான்; அணங்கவளைக் கொட்டவொரு
தேளனுப்பி வைத்தான் திருவில்லாப் புன்மகனே
(பக். 23)

என்னே உணர்ச்சி! திருமணம் தடைபடப் போவதை புலவருள்ளம் அறிந்து கொண்டு விடுகிறது; 'ஆளெனும் பெயரில் தேளனுப்பி வைத்தானே' என்று வருந்துகிறது; 'திருவில்லாப் புன்மகனே' என்று பொங்கிச் சீறுகிறது— தேறுகிறதா அத்துடன்? இல்லை. பாவியத்தைப் படிப் பவர்க்கும் திருமணம் தடைபடப் போஞ்செய்தியை முன்னதாகவே அறிவித்துவிடத் துடிக்கிறது. வெளிப்படையாகக் கூறிவிட்டால் கதையின் சுவை குன்றிப் போமே! எனவே குறிப்பாகச் சுட்ட முனைகிறது. எப்படி? மண விழவிற்கு முழுவொலிக்கிறது. எவ்வண் தெரியுமா?

பட்டுப் படுபடெனத் தட்டுக் கெடுகெடனக்
கெட்டுக் கிடகிடெனக் கெட்டிமே ளம்முழங்கும்
(பக். 24)

மேளமுழக்கே காதில் ஒலிக்கும்படியான அருமையான சந்தமமைந்த இம்மங்கல முழக்கில் அமங்கலத்தை மறை முகமாப் புகுத்துகிறார் புலவரேறு. மேற்போக்கிற் பார்ப்பார்க்கு ஒலிக்குறிப்பெனத் தோன்றினாலும் ஆழ நோக்குவார்க்கு அதன்கண்ணுள்ள "படு,படு—கெடு, கெடு— கெட்டுக் கிட, கிட"— போன்ற அமங்கலச்

சொற்கள் புலனாகாமற் போகாது. இதனைத்தான் திறனாய்வாளர்கள் 'குறிப்புமொழி' எனப் போற்றிப் புகழ்வர்.

காதலற் பிரியாமல் கவவுக்கை ஞெகிழாமல் தீதறுக என எதிர்மறைமுகத்தான் வாழ்த்தமைத்து, கோவலன்-கண்ணகி பிரிவை முன்னதாகவே உய்த்துணர வைத்த இளங்கோவடிகளுடன் புலவரேற்றை ஒப்பு நோக்கி மகிழ்கின்றனன்.

ஆற்றோடு அடித்துச் செல்லவிருந்த ஒரு பார்ப்பணப் பெண்ணை, இனத்தால் இழிந்தவனென்று கற்பிக்கப்பட்ட புலையனொருவன் உயிரையுந் துச்சமென மதித்து, உடன் பாய்ந்து காப்பாற்றுகின்றான். நன்றி கிட்டுமென நல்லமனம் நாடுகிறது; 'இழிகுலப் பிறவி நீ, எங்குல மடமகளைத் தொட்டனையா? பெற்றனை தண்டனை' என்று ஆர்ப்பரிக்கிறது பார்ப்பணியம். புலவரேறு குமுறுகிறார்:

நால்வருண பேதமெனும் நாசமுறு குட்டையிலே
காலுந் தலைமுடியுங் கட்டோடே ஊறியதால்
சாத்திரமே பார்க்கும் சழக்கர்கள்; பீடற்ற
ஆத்திரமே கொண்ட அறிவற்ற மூர்க்கர்கள் (பக். 45)

என்றும்,

மூடத் தனத்தின் முழுமுண்டச் சண்டிகள் (பக். 42)
என்றுஞ் சீறுகிறார்.

சாத்திரம்பல பேசஞ் சழக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குல முங்கொண் டென்செய்வீர்
என்ற அப்பரொடு புலவரேற்றை ஒப்புநோக்கி மகிழ்கின்றனன்.

கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினே
என்பது தொல்காப்பியம்.

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவில கால வகையி னானே

என்றார் பவணந்தியாரும். எனவே மரபை மீறுவதென்பது அறக்கழிவுடைய செயலாகாது. அதுபற்றியே நம்முடைய புலவரேறும் பழையன கழித்துப் புதியன புகுத்தினார் சிற்சில இடங்களில். காட்டாக ஒன்றைக் குறிக்கக் கடவன்:

கடல் கடந்து வேற்றுநாடு சென்று வணிகம் மேற் கொள்ளுந் தலைவர்கள் தங்களுடன் தலைவியரை உடனழைத்துச் செல்லற் கூடாது. என்னை?

முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோ டில்லை

என்பது தொல்காப்பியமாகலான். துணைவியரையும் உடனழைத்துச் செல்வார் தாய் நாட்டை மறந்து அயனாட்டிலேயே தங்கிவிடக் கூடுமே என்னும் அச்சமே பற்றி இத்தகையதோர் இலக்கணம் எழுந்ததெனலாம். ஆயின், மனைவியரைப் பிரிந்து சென்றவர், அயனாட்டிலேயே புதியள் ஒருத்தியை மனைவியாய்த் தேர்ந்து கொண்டு தங்கிவிடின் என்செய்வது? அது போன்றதொரு சூழல் நேர்ந்த போதுதான் பெண்களும் கடல் கடந்து செல்லலாம் என்று கூறி இலக்கிய மரபை மீறுகிறார் புலவரேறு.

நங்கையர்கள் கப்பலிலே நாயகனைப் பின்தொடர்தல் பங்கமென்று சொன்ன பழமை பழித்தெழுந்தாள்.

கப்பற் றுறைபோனாள் கட்டணத்தைத் தான்கொடுத்தாள்

எப்படியும் வாழ்வில் இணைந்திடுவேன் என்றுரைத்தாள்
(பக். 79)

‘மரபு தெரியாமல் பாடிவிடவில்லை; மரபை மீறியே பாடுகின்றேன்’ என்பதை முதலிரண்டடியில் குறிப்பாய்ச் சுட்டினார் புலவரேறு.

எத்திணை மருங்கினும் மகடூஉ மடல்மேற்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான

என்று தொல்காப்பியர் கூறினராகவும்,

அன்ன நடையார் அவர் ஏசு, ஆடவர்மேல்
மன்னும் மடல்ஊரார் என்பதோர் வாசகமும்
தென்உரையில் கேட்டறிவ துண்டு. அதனையாம்
தெளியோம்

என்று பெரிய திருமடலில் மரபைச் சுட்டி, அதனை
மீறுதலையுங் குறித்த திருமங்கையாழ்வாரொடு புலவ
ரேற்றை ஒப்பு நோக்கி மகிழ்கின்றனன்.

புலவரேற்றின் தமிழ்ப்பற்று பக்கந்தோறும்—
அடிதோறும்—ஏன்? எழுத்துதோறும் மணக்கக் காணலாம்.
காட்டொன்று சுட்டுவன்.

தான்பிறந்த நாட்டுத் தமிழ்மொழியிற் பேசாமல்
வான்வழியே வந்து குதித்திங்கு வந்தாற்போல்
ஆண்டு கழிந்த அயனாட் டவன்மொழியில்
வேண்டுமென்றே பேசித்தாம் மேன்மையுள்ளார்
போனடித்துத்

தப்புச் சுதிசேர்த்துத் தாளந் தறிகெட்டுச்
செப்பமில்லாப் பாப்பாடும் சீரற்ற பாடகன்போல்
ஒப்பனையும் பொய்நடிப்பும் உல்லாச மாய்நினைத்துக்
கற்பனையுந் தீதாய்க் கழிகின்ற பேர்வழிகள்
தன்மானங் கெட்டுத்தந் தாய்நாட்டு மானமுமே
என்றும் பறிபோம் இழிநிலையைச் சேர்த்துவிட்டார்
(பக். 16)

இதுபோலும் பகுதிகள் எண்ணில. அன்றியும், கதைமாந்தர்
கட்கு அவரிட்ட மணியன், மலையப்பன், கண்ணப்பன், வள்ளி,
வஞ்சி, முத்தப்பன், பொன்னப்பன், தாமரை, முல்லை—
போன்ற தூய செந்தமிழ்ப் பெயர்களை நோக்கவும் அவரது
தமிழ்ப்பற்றுத் தெற்றெனப் புலனாகா நிற்கும்,

உவமைகளைக் கையாள்வதிலும், கற்பனைகளை நிகழ்த்துவதிலும், தங்கொள்கையினை வழாஅமல் நடாத்துவதிலும் புலவரேற்றிற்கு ஒப்பாவார் யாருமில்லை என்பதின்றே மிக்காவார் இன்மையும் இனிது பெறப்படும்.

ஓர் எழுத்தாளரின் படைப்புகளையெல்லாம் அவை தோன்றிய கால அடிப்படையில் வரிசைப் படுத்தினால் முதற்படைப்பிற்கும் இறுதிப் படைப்பிற்கும் நிறைந்த வேறுபாடுகள் தோன்றும் என்றும், முதற் படைப்பிலிருந்து ஒவ்வொரு படைப்பும் படிப்படியாய்ச் செம்மையுந்தெளிவும் பெற்றுப் பொலிவுடன் வளர்ந்து வருவதைக் காண முடியும் என்றும் திறனாய்வாளர்கள் கூறுவர். ஆயின், நமது புலவரேற்றின் தொடக்க காலப் பாடல்களே செம்மையில் முழுமையும், தெளிவில் நிறைவும் பெற்று மிகுசிறப்புடன் விளங்குகின்றதாகலான் பிற்காலப் பாடல்களினின்றும் அவற்றைத் தனியே பிரித்தறியக் கூடவில்லை. வெவ்வேறு காலங்களில் வேறுபட்ட சூழல்களில் தோன்றிய பாடல்களாயினும் அவையனைத்தும் ஒக்கச் சிறக்கக் காணலாம். ஓரடைத் தேனின் ஒவ்வொரு துளியும் ஒத்த இனிப்பினதாய் இருப்பது போல, புலவரேற்றின் இந்நூலுள்ளும் அனைத்துப் பகுதியும் வேறுபாடின்றிச் சிறக்கக் காணலாம். இந்நூலுள் சிறந்த பகுதியென்று ஒரு சிலவற்றைத் தனியே எடுத்துச் சுட்டப் போதருதல் திருக்குறளுள்ளேயே சில குறள்களைத் தேர்ந்து சிறந்த குறள்கள் எனச் செப்பும் செயலுக்கு ஒப்பாகும்.

‘பாரதியின் பாடலை உணர்ச்சிக்காக ஒருமுறை படித்தேன்; கற்பனைக்காக ஒருமுறை படித்தேன்; சந்தத்திற்காக ஒருமுறை படித்தேன்; கருத்திற்காக ஒருமுறை படித்தேன்—ஒவ்வொரு முறையும் அது படித்தேனாக இனித்தது’ என்றார் ஒரு திறனாய்வாளர். அது நமது

புலவரேற்றின் பாடல்கட்கும் பொருந்துவது கண்டு மகிழ்கின்றனன்.

இந்நூலுள் 'இளவரசி முல்லை' என்னும் பாவியத்தில் 'தாமரை' என்பாள் தன் காதலற்குக் கடிதமொன்றெழுது கின்றாள். அதனைக் கண்ணுற்ற காதலன் உவக்கின்றான். எப்படி?

அன்னப்பெண் தாமரையாள் எழுத்தொவ்வொன்றும் ஆயிரந்தேன் குடத்திற்கு நிகராம் என்றே (பக். 141) உவக்கின்றான். இவ்வரிகள் நமது புலவரேற்றின் எழுத்திற்கும் பொருந்தும். தாமரையின் எழுத்துகள் அவளது காதலனுக்கு மட்டுமே உவப்பைத் தரும். ஆயின், நமது புரவரேற்றின் எழுத்துகளோ அவற்றைப் படிக்கப் புகுதருவார் அனைவர்க்கும் உவப்பை நல்கும் என்ப தொருதலை.

பிறமொழிச் சொற்களையெல்லாம் அப்படியே ஆண்டும், தேவை இல்லாத இடங்களில் எல்லாம் தொடர்களைப் பிரித்து ஒன்றின் கீழ் ஒன்றாய் எழுதி, தாள்விலை அறியாது பக்கங்களைக் கொன்னே நிரப்பியும் படைப்பவர்க்கோ படிப்பவர்க்கோ புரியா நிலையில் அமைகின்ற தரந்தாழ்ந்த உரைநடையை மிகச்சிறந்த 'வசன கவிதை' எனக் கூறித் திரிபவர்கள் நிறைந்துள்ள இக்காலத்தில் புலவரேறு நாரா நாச்சியப்பனாரின் பணி இமயமென உயர்ந்து நிற்கிறது. அன்னார் இதுபோலும் தரமான அணிகளை அடுத்தடுத்துத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டிக் கொண்டே இருக்க வேண்டுமென விருப்புடன் வேண்டி அமைகுவன்.

வெல்க தமிழ் !

விடை தெரியவில்லை

டாக்டர் க. ப. அழ்வாணன்

ஆப்பிரிக்க அடிப்படை ஆய்வகம்,

தக்கார் பல்கலைக் கழகம்,

தக்கார், செனகால்.

கவிஞர் நாரா நாச்சியப்பர் கவிதைக்கு—கவிதைக் காதைக்கு ஒரு திறனாய்வு எழுத வேண்டும் என்று கேட்ட உடனே ஒப்புக் கொண்டேன். முதற் காரணம்: அவர் மீது எனக்குள்ள மதிப்பு. இரண்டாவது: அவர் எழுத்தில் எனக்குள்ள மதிப்பு! ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அவர்தம் எழுத்துகள் தமிழை அணி செய்து வருகின்றன. அவர் கைப்பட்டு வெளிவந்த இதழ்கள் பல! அவர் விழிப் பார்வையில் வெளிவந்த நூல்கள் பல! அவர் எழுத்தில் இளந்தமிழனின் மான உணர்வும், பர்மாத் தமிழனின் கண்ணோட்டமும் எனக்குப் பிடித்த சிறப்புகள்! பிடித்த சிறப்புகளைக் கவிதைகளில் பிடித்து வைத்துப் படைப்பவரைப் படித்தவர்க்குப் பிடிக்கும் அல்லவா?

அவர் கவிதைத் தொகுதியில் எல்லாவற்றையும் நான் படிக்கவில்லை. ஒரு கதைக் காவியத்தை முற்றுமாக—வரி வரியாக சொல் சொல்லாக எழுத்து எழுத்தாகப் படித்தேன். அதன் பெயர்: இளவரசி முல்லை. பக்கம் 135 இலிருந்து 191 வரை அது விரவி நிற்கிறது. 199 எண்கீர் விருத்தங்கள்; ஒரு வெண்பா. ஆக 200 பாடல்கள்! 800 வரிகள்; ஏறத்தாழ 8000 சொற்கள்! இந்த எல்லைக்குள் ஓர் இனிய கதை சொல்லி முடிக்கப் பெறுகிறது. கதை,

வரலாற்றுக் கதை. 'கடல் காற்றுத் தள்ளுகின்ற கப்பல்'கள் (பக்கம் 191) நிறைந்த காலத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்ட காலக் கதை!

கலை கலைக்காகப் பார்வையினர், 'முன்னொரு காலத் தை மையமாக வைத்துப் படைக்கப்படும் கதைகளையும் கவிதைகளையும் புறக்கணிப்பர். இன்றைய நிகழ்வில் அயர்ந்து கிடக்கத் துடிப்பர்! ஆனால், பலநூறு ஆண்டுகளாக, தனக்கென ஒரு வரலாறு சமைப்பதில் தோற்றும், சரிந்தும், அயர்ந்தும் கிடக்கும் ஓரினத்தைத் தட்டி எழுப்ப அவர்தம் பழைய வரலாறு ஒரு கட்டாயக் கருவி! சப்பானியர்தம் வீர வரலாற்றிற்கும், விவேக வரலாற்றிற்கும் அவர்களுக்கு ஊட்டப்படும் 'சப்பானிய' என்ற இனப்பெருமை ஒரு முதன்மைக் காரணம்! உலக வரலாற்றில் இரண்டு உலகப் போர்களுக்கு மூலவர்களாக இருந்த செருமானியர் வளர்ச்சிக்கும் தன்னினப் பெருமையே தலையாய காரணம்! 'தான் தமிழன்; தன்னினம் தமிழினம்' என்பதை நினைவூட்ட வேண்டிய நிலையில் இருக்கும் தமிழர்க்குப் பழைய பெருமையை நினைவூட்டுவது தேவை; தவிர்க்க முடியாத் தேவை. எனவே கவிஞர், 'முன்னொரு காலத்தை'த் தன் காவியப் பின்னணியாகக் கொண்டமை ஒரு சமுதாயத் தேவை!

கதை: மதுரை நகர் வாழ் முத்தப்பனும் பொன்னப் பனும் நண்பர்கள்! முத்தப்பன், பெண்காதல், பேதைமை என்பவன்; பொன்னப்பன், பெண் காதல் சாதனை என்பவன். பொன்னப்பன் தாமரை என்ற ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறான். முத்தப்பன் தன் தந்தையின் கட்டளைக் கிணங்க தஞ்சை அரண்மனை செல்ல வேண்டியுள்ளது. நண்பனை வருத்தத்துடன் பிரிகிறான். தஞ்சையில் அரண்மனையில் சீரிய பணியில் அமர்கிறான்.

பொன்னப்பன், தன் நண்பனைக் காணுதற்காகத் தஞ்சைக் கேசுகிறான்.

அங்கே காதலை ஒரு காலத்தில் தூற்றிப் பேசிய முத்தப்பன், தற்போது போற்றிப் பேசுவதைக் கேட்டு வியக்கிறான்.

காரணம்: தஞ்சையில் முத்தப்பன் — அரசினங்குமரி முல்லையர் தம் காதல் முகிழ்த்து வளர்ந்து மலர்ந்து மணந்து நிற்கிறது.

அரண்மனை இளவரசியின் காதல் தன் அன்பன் முத்தப்பனுக்குக் கிடைத்ததை எண்ணிப் பொன்னப்பன் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் மகிழவில்லை! கடுகுபோல் சின்ன மனம் கொண்ட பொன்னப்பன், 'குடிலன்' ஆகிறான்.

சதிகள் தொடருகின்றன.

முத்தப்பன் நாடு கடத்தப்படுகிறான்.

பிரிந்த காதலன், திரும்பி வாராமை, மதுரைத் தாமரையை அங்கிருந்து விரட்டுகிறது. ஆண் வேடத்தில் தலைவனைத் தேடித் தையல் தஞ்சை அடைகிறான்.

அங்கே — பொன்னப்பன், முத்தப்பன் பிரிவில் தவிக்கும் முல்லையை அவள் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் சுற்றி வருவதை நேரில் காண்கிறாள் தாமரை!

முல்லையிடம் தான் யார் எனப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறாள். “என் காதல் போயினும் உன் காதலை வெற்றி பெறச் செய்வேன்” என்று முல்லையிடம் வஞ்சினம் மொழிந்து விட்டு முத்தப்பனைத் தேடிப் புறப்படுகிறாள்.

இடையில், முல்லையை மணக்க வேண்டும் என்ற ஒரு தலைக் காமத்தால், பொன்னப்பன், வெற்றித்தளபதி புயங்கனை மறைமுகமாகக் கொல்கிறான்!

புயங்கனுக்குத் தன் மகளை மணம் முடிக்க எண்ணி இருந்த தஞ்சை மன்னர், பொன்னப்பனைப் புது மாப்பிள்ளை ஆக்க முடிவு செய்கிறார்.

மணநாள், மணநேரம் நெருங்குகிறது!

தாமரை முத்தப்பனுடன் தஞ்சை திரும்புகிறாள். முல்லை முத்தப்பனுடன் கடாரக் கப்பலில் தப்புகிறாள்.

ஊடே, புயங்கனைக் கொன்றவன் பொன்னப்பனே என்ற உண்மை, அரசன் காதுக்கு எட்டுகிறது. பொன்னப்பன் சிறைப்படுகிறான்!

நல்ல முடிவைக் கொண்ட கதை. ஆனால் அரிய கதை அன்று! முத்தப்பனின் நண்பன் பொன்னப்பனின் மன மாற்றத்திற்குரிய காரணம், பொன்னப்பன் தன் காதலி தாமரையைத் துறக்கக் காரணம், அரசன் பொன்னப்பனைத் திடும் என ஏற்க, அவன் சொற்பேச்சைக் கேட்கக் காரணம், தவறேதும் செய்யாத தாமரையின் துன்ப எதிர் காலம் ஆகியவை விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்! கதையின் பாவிசம், சூழ்ச்சியின் வீழ்ச்சியா, நட்பா, காதலா, பேதைமையா எதுவெனத்தெரியவில்லை! ஏதேனும் ஒன்றை மையமாக வைத்துக் கதை வளர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மனத்தில் எந்தப் பாத்திரமும் நிலைக்கவில்லை! காரணம். ஒரு பெருங்காவித்திற் குரிய 'கதைக்கரு', சிறுபாவித்திற்குள் அடங்க முடியாமல் தவிக்கிறது! தஞ்சை அரசனின் செயல்கள், அவனைப் பேதை மனோன் மணி சீவக மன்னனை விட மோசமாகக் காட்டுகின்றன! 'வல்லமையும் வீரமுங் கூர்மதி'யும் (ப. 190) அவனுக்கு இருப்பதாக நம்ப இயலவில்லை!

“நல்ல மனமுடையார், நல்ல செயலுடையார் வெல்லுவதே வைய விதி” என்ற கவிஞர்தம்வரி, தாமரை என்ற மதுரைவாழ் நல்ல மனமுடைய பெண்ணின் எதிர் காலத்திற்கும், புயங்கள் என்ற நல்ல செயலுடைய தளபதியின் கொலைக்கும் விடையிறுப்பதாக இல்லை! தடையளிப்பதாகவே இருக்கிறது!

ஆனால் கதை அழகுற எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஓரிரண்டு சான்று.

பொன்னப்பனின் காதல் மடலை வேலைக்காரி, அவன் காதலி தாமரையிடம் கொடுக்கிறாள். தாமரையோ, ‘தடிப்பயல்கள் கொடுப்பதெல்லாம் வாங்கி வந்தா என்னிடத்தில் தருகின்றாய்’ (ப. 139) என்று அவள் மீது பாய்கிறாள். கடிதத்தைச் சுக்கு நூறாகக் கிழித்து எரிகிறாள்! பொன்னப்பன், தாமரை மீது கொண்டிருக்கும் காதல் ‘ஒருதலைக் காமமோ’ என்று ஐயுறுகிறோம்!

வேலைக்காரி அப்பால் செல்கிறாள்.

உடன், தாமரை, வேலைக்காரிக்குத் தெரியாமல், பத்து முறை கிழித்தெறிந்த துண்டை எல்லாம் (ப. 139) இணைத் தெடுத்துப் படித்துப் பார்க்கும் போது, தாமரையின் காதல் நெஞ்சம் எழிலுறப் புலப்பட்டு நிற்கிறது. இனிமையுறப் புலப்படுத்தப்பட்டு நிற்கிறது.

பொன்னப்பனுக்குத் தானும் ஒரு காதல் மடல் பதிலுக்கு எழுதி, அதனை வேலைக்காரியிடம் கொடுத்து, “உடன் சென்று கொடுத்திடுவாய்... - இன்னொரு கால் எழுதுதற்கும் எண்ண வேண்டாம் என்றவனை எச்சரித்து வருவாய்” என்று தாமரை கூறும்போது, நம்முள் புள் சிரிப்பு புலர்கிறது!

“பொன்னப்பன் இம்முடங்கல் பெற்றடைந்த பூரிப்பை இன்னதென்று விளக்கப் போமோ” (ப. 141) என்று கவிஞர் எழுதும்போது, முன்பு தோன்றிய புன் சிரிப்பு பூரிப்பாய் நம் நெஞ்சள் நிறைகிறது.

கவிதை: ஒரு கதை, கதையாக உரைக்கப்படாமல், கவிதையாகப் பாடப்படும் போது, கதை பின்னுக்குத் தள்ளப்படுகிறது. கதை அல்லது கருவைக் கொண்டு, கவிதையை முற்றுமாக எடையிடுவது முற்றுமாகச் சரியன்று! ஒரு பாட்டு, அதன் சொற்களால், அது சொல்ல வரும் கருத்தால் மூடப்பட்டிருக்கலாம்! ஆனால் பண்ணால் அது சிறந்திருக்கலாம்! சிறந்திடும் கரு நொண்டியாக இருந்தாலும், கருவின் உருவம் அன்ன நடையிடலாம்; அன்ன நடையிடும்!

இதோ பாருங்கள்: பெண்ணை வருணிக்கும் வரிகள்: “அணிகளிலும் துணிகளிலும் ஆசை வைத்தே அலைகின்ற மங்கை” (ப. 136) “வான்கதிரின் அனல்மாற்றிக் குளிர வைத்த வடிவழகி” (ப. 146)

‘புகழ் மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு’ என்ற வரியில் உள்ள ‘மண்டிக் கிடக்கும்’ என்ற சொற் கூட்டத்தில் பாரதியின் பாமாண்பைக் காண்பர்; ‘Wandering bird’ என்பதில் உள்ள ‘Wandering’ என்ற சொல்லில் ஆங்கிலக் கவிஞரின் மாண்பை அறிவுறுத்துவர்; “இப்படை தோற்கின் எப்படை செயிக்கும்” என்பது மனோன்மணியச் சுந்தரம் பிள்ளையை நினைவுறுத்தும். இப்படிப் பல; பலர். கவிஞர் நாரா நா கவலையைப் பற்றி எழுதும் தொடர் இது: ‘அரிக்கின்றகவலை’ (ப.135) ‘அரித்தல்’ என்ற வினையின் அருமையையும், ‘கின்று’ என்ற நிகழ்கால இடைநிலையின் ஆட்சியையும் இணைத்து நினைக்கும் போது, நம் எண்ணக்கை, கவலையின் அரிப்பைச் சொறிவதற்காக ஐந்து விரல்களையும் நீட்டுகிறது.

இதுபோன்றே இன்னோர் இடத்தில் அணிகளையும் துணிகளையும் தேடும் பெண்டிரை 'அலைகின்ற மங்கை' (ப. 135) என்று கவிஞர் குறிப்பிடும் இடம், பெண்டிர் சிலர்தம் பேதைமையைத் துல்லியமாகத் துலக்குகிறது.

பனங்கள்ளை நாரா நா வருணிக்கும் முறையைப் படியுங்கள்: "பனைக் கழுத்தில் ஊறி வரும் சாறு" (ப. 142)

அரசனின் ஆணைக் கிணங்கப் புறப்படும் இளைஞர் பட்டாளத்தின் உயிர்த் துடிப்பை இரண்டே வரிகளில், "முண்டாவைத் தட்டிக் கொண்டு இளைஞர் எல்லாம் முன்னேற்றச் சிந்து இசைத்துக் குழுமலானார்" (ப. 177) என்று படைக்கிறார். 'முன்னேற்றச் சிந்தும்' முண்டாவைத் தட்டுதலும் நம் கருத்துக் காதுகளில் எதிரொலி எழுப்புகின்றன.

உவமை கவிஞர்களை அடையாளங் காட்டும் கருவி. எச்சில் உவமைகளை மீண்டும் மீண்டும் எடுத்து எடுத்து உமிழ்வதே பல பாவலர்தம் பொதுப்போக்கு; பொழுது போக்கு. நாராநா ஒரு புது உவமையை ஆளுகிறார். இவ்வுவமையை முதல் முதலாண்ட பெருமை நாராநாவிடே உண்டு! குடிலப் பொன்னப்பன், கறுப்பிருட்டில், புயங்கள் எனும் தளபதியைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற பொல்லாநினைவுடன் பாடிவீட்டில், பூனைபோல மெல்ல மெல்ல நுழைகிறான். அவன் நுழைவு எப்படி இருக்கிறதாம். கருங்கூந்தலின் ஊடே பேன் ஒன்று நுழைந்தது போல இருக்கிறதாம். (ப. 180) உவமைகளின் கூட்டத்திற்குப் பார்க்க: (ப. 186).

வருணனை: கண்டதை, கேட்டதை அப்படியே சொற்சளில் புனைந்துரைப்பது அரிய கலை. ஆங்கிலத்தில் வேர்ட்சுவொரித்தின் இயற்கைப் புனைவுகளை மெத்தப்

புகழ்வர். பிரெஞ்சு மொழியில், செனகால் கவிஞர் செங்கோர் இதில் திறம் பெற்றவர் என நுவல்வர். கவிஞர் நாராநா, தாமரை நடந்து - கடந்து செல்லும் காட்டை வருணிக்கும் பகுதி இயற்கைப் புனைவின் செழுமைக்குப் பொருத்தமான காட்டு: (ப. 154 — 156) பசியால் துடிக்கும் தாமரை, மாம்பழம் பறிக்க விரும்புவதும், எட்டிப் பறிக்க உடலில் திறன் இல்லாமல் வெதும்புவதும், முடிவில் மண்ணில் விழுந்த பழம் ஒன்றை எடுத்துத் துடைத்துச் 'சிறிது பசி' தணிப்பதும், நெஞ்சைத் தொடும் நிகழ்வுகள்! அவளுக்கு நெடுந்தூரம் நடந்து நடந்து கால் வலிக்கிறது. சரி, கொஞ்சம் அமர்ந்து களைப்பாறிப் புறப்படலாம் என்று அமர்கிறாள்; அப்போதோ மனம் வலிக்கிறதாம் (ப. 157).

சொல்லாட்சி: சில பாவலர்களை அவர்தம் சொற்களாலேயே நினைவு கூர்வர்; சிலர் அவர்தம் சொல்லாட்சியாலேயே பெயர் குறிக்கப் பெறுவர்; Beauty என்ற சொல் நினைவு வந்தால், கவி கீட்சு நினைவிற்கு வருவார்; சங்கப் புலவர்களுள் சிலர், சில சொற்களாலேயே அழைக்கப்படுவர்; 'புனையா ஓவியம்' என்ற சொற்றொகுப்பே நக்கீரரை நினைவுறுத்தும். நாராநா, "வழுச்சேறு" (ப. 136) என்பார், "காந்தக்கண்" என்பார் (ப. 136) "முன்னேற்றச் சிந்து" என்பார் (ப. 177) "காதலர் தம் திருமணத்திற்கு முற்பட்ட உறவை" உள்ளத்தால் மெய்யுறவு (ப. 143) என்று குறிப்பார். 'மெய்யுறவு' என்ற சொற்கூட்டு உடலையும் உண்மையையும் ஒருசேர உணர்த்தும் மாண்பை நினைக.

சொல்லை வெட்டுதல்: பாவலன், தன் கற்பனை இறக்கைகளைச் சிந்தனைத் துடிப்பில் விரிக்க விட்டுப் பறக்கும்போது சில சொற்கள், இலக்கணச் சீர்களுக்காகத் துண்டுபடும்! காரிகை இதனை 'வகையுளி' எனப் பெயரிடும்! யாப்புவழு என ஒதுக்கிடும்! பாவியங்களைப் படைக்கும் பல

பாவாணர்கள், இந்த வகையுளி வழுவில் விழுவர். விதி விலக்காக இருப்பதற்குப் பெருந்திறமை வேண்டும். கவிஞனிடம் சொற்களும் இலக்கண விதிகளும் மண்டியிட்டுக் கிடத்தல்வேண்டும். கவிஞர் நாராநா, இருபாக்களில், முல்லையைப் படம் பிடிக்கிறார். ஓரிடத்தில்கூட வகையுளியில் வீழாமல் வாழுகிறார்! நாச்சியிடம் காணத்தகும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புகளுள் இதுவும் ஒன்று!

கருத்து: 'நாராநாவின் இப்படைப்பில், கருத்துகள் தனியிடம் பெற்றுள்ளன. கலை கலைக்காக என்ற முதலாளித்துவத் தத்துவத்தில் சிக்காமல், கலை சமுதாயத்திற்காக என்ற நோக்கில் அவர்தம் பாவியம் நடையிடுகிறது. சொல்லப்படும் கருத்துகள், படைப்புகளுடன் ஒன்றாமல், நீர்மேல் எண்ணெயாக மிதக்கவில்லை! அவை கதை மாந்தருடன் இழைந்து நிற்கின்றன!

கருத்துகளில் முத்தப்பன் பொன்னப்பன் உரையாடலாக அமைந்துள்ள பெண்ணைப் பற்றிய—காதலைப் பற்றிய கருத்துகள் தலைமையானவை. 'பெண்ணுறவு மோசம், காதல் வாழ்வு நாசம் ஆகவே அவை வேண்டாம்' என்று முத்தப்பனும், அவையிரண்டும் வேண்டும் என்று பொன்னப்பனும் பரிமாறிக் கொள்ளுவன ஒவ்வொருவரும் படித்து முடித்து வைத்து கொள்ளத்தக்கன. இந்த எரிந்த எரியாக் கட்சிப் பட்டிமன்றைக் "காந்தக் கண் பார்வையிலே வீழு மட்டும் காளையர்கள் பேசுகின்ற பேச்சு" (ப. 136) என்று பொன்னப்பன் தலைகட்டுவது சுவைக்கத் தகுந்தது.

நல்ல நண்பர்களின் வாய்ச் சண்டை துனியாகி அவர் உறவைத் துணிப்பதில்லை; வாதம் முடிந்தவுடன் பிணித்து விடும் என்பதை நாராநா, 'நண்பர்க்குள்ளே எழுகின்ற வாய்ப்போரும் நின்று போகும்' (ப. 138) என்பார்.

ஆண் பெண் காதல் மெய்யுறவை, உடல் உறவிற்குப் பின் நிலையைச் "சிறு குழந்தைத் தனமாகப் பின்பு மாறும்" (ப. 140) என்று குறிப்பார்.

இன்றைய சமூகத்தில், முற்றி அழுகிவிட்ட முதன்மைத் தீங்கு 'பொய்யும் புனைவும் உரைப்பாரே வெல்வர்; மெய்யும் நேர்மையும் ஏட்டுச் சரக்குகள்! அவற்றை நம்புவோர், வெல்லார் வாழ்வில் உயரார் என்ற நினைப்பும் நடப்புமாகும்! இதனாலேயே வன்முறைகள் ஓங்குகின்றன; வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் ஆகிறது! பலர் கூடி ஆர்ப்பரித்தால் பொய், மெய்யாக நம்பவைக்கப்படுகிறது; மெய், பொய்யாக நம்பவைக்கப்படுகிறது! இதனை நாரா, தெளிவுற, அழகுற, "மயங்காமல் பிழை செய்து முடிப்பவர்க்கே மனக்கருத்து நிறைவேறும்" என்று சுட்டுவர் (ப. 183).

அனைத்தினும் மேலாக, கவிஞர்தம் காப்பியக் கடை வெண்பா—கருத்து வெளிப்பாட்டில் அவர்தம் திறமையையும், வெண்பாப் புனைவதில் அவருக்குள்ள ஆற்றலையும் ஒருசேர உணர்த்தும்.

சூதாடி வென்றவரும் சூழ்ச்சியிலே வென்றவரும்
வாதாடி வென்றவரும் வாழ்ந்து சிறந்ததில்லை
நல்ல மனமுடையார்; நல்ல செயலுடையார்
வெல்லுவதே வைய விதி! (ப. 191)

முடிவாக,

இப்பாவியத்தில் கதை என்ன?

பாவியக் கதை நிகழ் காலம் எப்பொழுது?

பாவியக்கதை உணர்த்தும் கருத்து எது?

இவையனைத்திற்கும் விடை கிடைத்துவிட்டன! விடை எளிதில் பெறமுடியா ஒரே வினா? இப்பாவியத்தின் தலைமை யாருக்கு?

முல்லைக்கா?

தாமரைக்கா?

பாவியப் பாக்கள் மொத்தம் இருநூறு.

இவற்றுள் நூறு பாடல்கள் தாமரையையே சுற்றி வருகின்றன; ஐம்பது விழுக்காடு!

கதையும் தாமரைக் காதலன் பொன்னப்பன் வழி தொடங்கி—தாமரைத் தியாகத்துடன் நிறைவுறுகிறது.

முல்லை, அரசினங்குமரி என்பதொன்றும், பொன்னப்பனின் கட்டாயக் காதலுக்கு இசையாதிருந்தாள் என்பதொன்றும் அவள் சிறப்புகள்!

ஆனால், தாமரையோ, பொன்னப்பனைக் காதலித்தமை, அதற்காக வீடுதுறந்தமை, காதலனைத் தேடிப்புறப்பட்டமை, கடுங்காட்டில் அல்லலுற்றமை, மாறுவேடம் பூண்டமை, அந்தப்புரம் நுழைந்தமை, முல்லையைச் சந்தித்தமை, காதலனின் துரோகம் அறிந்தமை, முல்லைக்கும் முத்தப்பனுக்கும் வாழ்வு தர முடிவு செய்தமை, முத்தப்பனைத் தேடிக் கொணர்ந்தமை, முல்லையையும் முத்தப்பனையும் ஒன்று சேர்த்தமை, முடிவாகத் தன் காதல் வாழ்வை நேர்மைக் கடைப்பிடிப்பால் தியாகம் செய்தமை ஆகிய நிகழ்வுகள் தாமரையைத் தலைமை நிலைக்கு ஏத்துகின்றன!

எனவே அரசினங்குமரி என்ற சிறப்பால் பாவியத் தலைமை முல்லைக்குப் போயினும், செயலால், பாவியத் தலைமை தாமரைக்கே சென்று சேருகிறது!

காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்கரையை விட்டுப் பிரியும் கடாரக் கப்பலில், முல்லையும் முத்தப்பனும் இணைந்து தப்பும்போது,

கடற்கரை மணல்வெளியில் நின்று கொண்டு, ஒரு கை, அவர்களை வழியனுப்புகிறது!

அந்தக் கை தாமரையினுடையது! தாமரையின் கண்மலர்களில் கண்ணீர் துளிக்கிறது!

அக்கண்ணீர் த்துளி, தன் காதல் வாழ்வு பொன்னப்
பனின் சிறைவாழ்வோடு போய்விட்டதே என்ற துன்பக்
கண்ணீரா?

அல்லது,

முல்லையும் முத்தப்பனுமாவது இணைந்து வாழ
முடிந்ததே என்ற இன்பக் கண்ணீரா?

விடை தெரியவில்லை!

ஆனால் தாமரையின் கண்கள் நனைகின்றன! நம்
விழிகளும் அவளுடன் இணைகின்றன! நனைகின்றன!

நான்கெளரி (Nan Cowry) }
அந்தமான் கப்பல் }
மாலை மணி 7. 17-7-80 }

க. ப. அறவாணன்